

KIND, KNECHT, KONING

BIJBELCONFERENTIE WUPPERTAL 2014

Inleiding

Joh. 1: 1	In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.
2	Dit was in den beginne bij God.
3	Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.
4	In Hetzelve was het Leven, en het Leven was het Licht der mensen.

In enkele verzen wordt samengevat wat voorafging aan de vleeswording van het Woord. Het heelal is door het Woord gemaakt en niets is gemaakt zonder dat Woord (verwijzing naar Gen. 1). Het leven is dus in dat Woord en zonder dit Woord zou er geen leven geweest zijn.

Het is duidelijk dat dit een volstrekt andere waarheid is dan wat de evolutietheorie leert, namelijk dat er uit het niets iets voortgebracht is. 'Iets' wat er niet is, kan ook niets voortbrengen. Evolutietheorie is dus klinkklare onzin.

God heeft alles gemaakt. Niet uit het niets, maar uit Zijn Woord. Woord is waarin iemand zich openbaart. Ook de mens zou zich uitdrukken in en door Zijn Woord (zie Jak. 3, het hele hoofdstuk). Een mens wordt geleid door zijn tong. Zo drukt hij zich van kindsbeen aan uit. Later leert hij dat ook met zijn handen te doen, maar woord is de werkelijke uitdrukking van iemands wezen.

God drukt Zich naar buiten toe uit. Hij maakt Zich bekend. Men redeneert dat natuurlijk graag weg en zegt: 'Wij weten niets van God'. Zo is de Bijbel ook het meest weggeredeneerde Boek. De Bijbel is ook het meest gekochte boek, maar het minst gelezen. En toch komt men niet van die Bijbel af, want het Woord des Heeren blijft in der eeuwigheid (1 Petr. 1: 25).

Dat Woord gaat over Degene Die gesproken heeft, vanaf Gen. 1. En dat Hij gesproken heeft is ook volkomen logisch, want als Schepper van hemel en aarde maakt Hij Zich natuurlijk bekend aan Zijn schepping; waarom Hij dat gedaan heeft en wat Hij ermee van plan is te doen enzovoort. Sir Robert Anderson schreef in zijn boek 'The silence of God', uitgegeven in 1897, dat het bijzondere niet is dat God gesproken heeft, maar dat Hij in deze tegenwoordige tijd zwijgt.

God heeft door Zijn adem deze schepping gemaakt en door diezelfde adem heeft Hij tot ons gesproken. Kunnen we daar nog iets van terugvinden? Me dunkt: we hebben de Bijbel, het enige boek dat van zichzelf claimt het Woord van God te zijn.

Woord, leven en licht zijn synoniemen. Al wat openbaar maakt is licht (Ef. 5: 13). Woord maakt openbaar en al wat God doet, dat doet hij door Zijn Woord, per definitie.

Hij heeft gesproken vanaf het begin, niet pas vanaf Ezra. De tegenwoordige opvatting over de oudheid van de Bijbel is dat de oudste boeken geschreven zijn in Babylonische ballingschap. Men heeft teksten uit verschillende bronnen (bron P, bron F en bron J) in elkaar geschoven en zo de Bijbel in elkaar geflanst. Maar Genesis is geschreven in de dagen van Genesis. God heeft immers van den beginne gesproken (waarmee niet bedoeld wordt dat Hij over het begin gesproken heeft, maar dat Hij vanaf het begin gesproken heeft). Het is alleen jammer dat de mens hier nooit naar heeft willen luisteren.

5 En het Licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft Hetzelve niet begrepen.

Begrijpen = grijpen, vatten.

Ze wilden het niet aannemen. De slang zei al tegen Eva in de hof dat toen God tegen haar sprak Hij er iets anders mee bedoeld had. Gods Woord wordt al vanaf het begin verdraaid en ontkend. Maar als er een God is Die gesproken heeft, dan betekent dit dat je niet aan Hem ontkomen kunt. Uiteraard verzet men zich daar fel tegen en probeert men er onderuit te komen door zichzelf dan maar tot god te promoveren. De mens moet gediend worden en als men dan op zoek gaat naar God, dan zoekt men die in zichzelf. Op die zoektocht gaat het over gevoelens en beleving en naar die maatstaven oordeelt men over degenen die de God van de Bijbel eren.

God verwacht van ons nederigheid en verwacht dat wij ons onderwerpen aan Degene Die ons geschapen heeft. Hij heeft ons de Schriften gegeven en Die zijn het Die van Hem getuigen (Joh. 5: 39). Daarom zouden wij die Schriften bestuderen en als wij ons aan die Schriften onderwerpen, dan geeft Hij ons vrede, vrede in een harde wereld. Dat geeft ons vervolgens beleving en emotie.

God beklagt Zich, ook via deze woorden hier in Joh. 1. Hij heeft de wereld gemaakt en op vele manieren tot de mens gesproken, maar de mens moest en moet Hem niet. Daarom is God ook maar gestopt met spreken. Het is juist onze verantwoordelijkheid dat Woord van God te bewaren en te handhaven in plaats van het terzijde schuiven.

God sprak door de profeten (Hebr. 1: 1). Later zal Hij weer spreken, maar dan in Zijn toorn en om een oordeel te brengen over Israël en over deze wereld. Dan zal Hij Zijn troon vestigen in Jeruzalem en voor tenminste 1000 jaar hier op deze oude aarde regeren. Maar ja, dat wordt allemaal weggeredeneerd. Men wil uiteraard niet dat de Heer terug zal komen om Zijn macht op aarde te vestigen. Een machtige Heer is namelijk een totaal andere Figuur dan wie ze van Hem gemaakt hebben. Zij zien liever een klein weerloos kindje in een kribbe, of een sinterklaas die tegemoet komt aan al hun aardse wensen. Maar wij hebben een Heer Die de wereld heeft overwonnen en Die eenmaal zal verschijnen als de Koning der koningen en Heere der heren (Openb. 17: 14 en 19: 16). Hij is tot de uiterste maat verhoogd (Fillip. 2: 9). Men denkt veel te gering over Hem en heeft zelf iemand uitgedacht, maar die is niet de Christus der Schriften. Ja, Hij heeft de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen, is den mensen gelijk geworden en heeft Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises (Fillip. 2: 7, 8) en heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft (Hebr. 5: 8); Hij is Zijn hele loopbaan door trouw gebleven en heeft de schande verdragen en het kruis veracht, omdat Hij geloofde dat Hij na dit lijden door Zijn Vader verheerlijkt zou worden (Hebr. 12: 2). Daar vertrouwde Hij blindelings op, hoewel het Hem zwaar te moede was. Ondanks dat bleef de Heer trouw aan Zijn Vader, Die Hem daarom ook uitermate verhoogd heeft. In die positie zouden we niet aan Hem vragen, maar vraagt Hij aan ons: 'Doet handeling totdat Ik kom'. Hij is er nu even niet. Nadat hij van den beginne gesproken had, 4000 jaar lang, heeft Hij Zich verborgen, teruggetrokken in de hemel. Totdat Hij weer terugkomt zouden wij in de tussentijd handeling doen. Niet maar afwachten, maar ons nieuwe leven actief leven.

- 6 Er was een mens van God gezonden, wiens naam was Johannes.
- 7 Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden.

De Heer deed eigenlijk hetzelfde, de apostelen ook. Zij predikten geen nieuwe leer, maar getuigden van de Schriften dat de Messias zou komen en dat die tijd was aangebroken. Het was vlak voor het aanbreken van de 70^e week van Daniël. In de praktijk is dat de tijd van het herstel van de troon van David.

Joh. 3: 11 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Wij spreken, wat wij weten, en getuigen, wat Wij gezien hebben; en gijlieden neemt onze getuigenis niet aan.

Hoe weten zij? Uit het Woord van God natuurlijk. De Joden waren kennelijk hun Bijbel kwijt en daar werden ze op gewezen. Niet vanuit de Talmoed, maar

vanuit de Bijbel. Dat werd hun niet in dank afgenomen; het is Johannes slecht vergaan, net als de Heere Jezus natuurlijk. Terug naar Joh. 1.

- 8 Hij was het Licht niet, maar *was gezonden*, opdat hij van het Licht getuigen zou.
- 9 *Dit* was het waarachtig Licht, Hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld.
- 10 Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend.
- 11 Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.
- 12 Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, *namelijk* die in Zijn Naam geloven;

Dit betekent dat de gelovige nieuw leven zou ontvangen. Dat is uiteraard wedergeboorte. Dat is geen nieuwe leer, maar staat gewoon in het Oude Testament.

- 13 Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn.

Men zou alsnog leven ontvangen. Niet uit bloed (Hebreeuws = dam), maar uit God. Dat is aan oudtestamentische gelovigen beloofd, maar zij hebben het niet verkregen (Hebr. 11: 39). Zij zullen het nog krijgen. Nu echter ontvangt ieder die tot geloof komt meteen eeuwig leven. Dat kan, omdat wij na de opstanding van de Heere Jezus Christus tot geloof gekomen zijn. Hij was de Eerste en vóór Hem kon er eenvoudig niemand nieuw leven krijgen. Daarom wachten oudtestamentische gelovigen nog op dat eeuwige leven. Zij zullen het ten jongsten dage krijgen.

Wij zijn kinderen Gods en worden dat dus niet pas later. Wij zouden eventueel zonen Gods worden, want bij de geboorte van een kind houdt de ontwikkeling natuurlijk niet op. Dat kind zou opgroeien, bij voorkeur tot erfgenaam van de Vader, of dit nu met een hoofdletter of een kleine letter geschreven wordt.

Na de dagen van Johannes de Doper worden de woorden Gods vervuld. God spreekt over de toekomst. Het verleden kunnen wij kennen; die is ons overgeleverd. Wat vandaag betreft, daar hebben wij bijvoorbeeld de krant en televisie voor.

Als God ons wat te zeggen heeft, dan zou het wenselijk zijn als Hij zegt waar het naartoe moet. Profetie is strikt genomen niet het spreken over de toekomst, maar ook over wat allang geschied is. Profetie is het spreken van

God. Hij spreekt inderdaad over het algemeen over de toekomst, hoewel men juist dat niet gelooft. Hij sprak al 4000 jaar lang over de komst van de Messias. Die komst had Hij beloofd en in de dagen van Johannes de Doper begon Hij met de vervulling van die belofte en alles wat daarmee samenhangt. Dat is ook de essentie van het Oude Verbond, dat het Nieuwe Verbond daarin wordt aangekondigd.

In vers 12 werd gesproken over Zijn Naam = Zijn reputatie; Degene Die gesproken heeft.

De Emmaüsgangers waren onverstandig en traag van hart. Daarom misten ze de Heer. Als je niet alles aanneemt en gelooft, dan ga je aan Hem voorbij. Er is een Engelse uitdrukking die uiting geeft aan hoe velen over de wederkomst van Christus denken: 'until Kingdom come' = nooit dus.

Maar Hij heeft gesproken en gezegd dat de Messias zou komen en dus kwam Hij en komt Hij ook. Hij heeft het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht (2 Tim. 1: 10). Sindsdien is dat leven beschikbaar voor eenieder die gelooft. God heeft de Heilige Geest der belofte gegeven aan Jezus van Nazareth en dus stond Hij op uit de dood, van tussen de doden uit. Dat leven stort Hij nu uit (Hand. 2: 33). Er is echt geen verschil tussen leven en de Geest. Uitstorting van de Heilige Geest = wedergeboorte. Als je die Geest niet hebt, dan behoort je Hem niet toe. Sommigen zeggen dat als je wedergeboren bent je de Geest nog moet ontvangen, maar dat zou twee keer hetzelfde zijn.

Men zou kind van God worden, voortgebracht worden. Niet uit dam (uit den bloede), maar uit God. Dat is opnieuw geboren worden uit water en Geest = Geestelijk water. Niet uit het natuurlijke vruchtwater van de moeder, maar uit het Woord van God. Vruchtwater is dus een beeld van het Woord van God. De hele menselijke voortplanting is trouwens een beeld van de wedergeboorte. Men zou dus alsnog geboren worden, maar dan uit God (Joh. 3: 5. 8).

Water en Geest = een hendiadys. Het tweede zelfstandig naamwoord heeft de functie van een sterk bijvoeglijk naamwoord: Geestelijk Water dus. Met water begint alle leven; dat is in zekere zin waar, maar natuurlijk begint alle leven met Woord.

- 14   En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van den Vader), vol van genade en waarheid.

De beloften Gods zijn vervuld geworden. Dat heeft niets te maken met de incarnatie van de Heere Jezus.

Vlees worden = er is iets aangekondigd en dat wordt vlees. Het wordt gematerialiseerd. Het wordt dus vervuld. De uitdrukking impliceert zelfs dat men er op gewacht heeft.

Het Hebreeuwse woord basar = vlees, maar ook 'blijde boodschap' = dat wat beloofd is, is gekomen. In het Grieks 'Evangelie'.

Wat werd er beloofd? De Messias en Die is gekomen; of de Heilige Geest is uitgestort; of het Nieuwe Verbond is aangebroken; of het Zaad van David, van Abraham, is verschenen, de Mens naar Gods beeld en gelijkenis.

Wij leven nu onder het Nieuwe Verbond. We leven niet meer onder schaduwen of onwetendheid van het Oude Verbond, maar onder het volle Licht van het Nieuwe Verbond (zie ook 2 Kor. 5: 15 – 17).

Het Woord is dus gematerialiseerd geworden en heeft onder ons gewoond. Dat gaat niet over het Kindje in de kribbe, of wat er over Hem in bijvoorbeeld Jes. 53 geschreven staat. Dat gaat over de opgestane Christus.

In 1 Tim. 3: 16 staat abusievelijk : 'God is geopenbaard in het vlees'. Daar moet 'hij' of 'die' staan, als verwijzing naar 'de verborgenheid der Godzaligheid'. Hij was niet God, geopenbaard in het vlees.

In Joh. 2: 11 staat dat Jezus Zijn heerlijkheid heeft geopenbaard, maar voor zover Hij dat deed, was dat niet in Hem Zelf, maar in Zijn werken, zijn wonderen. In Joh. 2, bij de bruiloft te Kana, is dat de uitbeelding van wat de Heer sinds Zijn opstanding doet.

Water = Woord van God. Dat water moest gegoten worden in zes stenen vaten. Dat gaat over de mens die een hol vat is. Die vaten hebben, net als mensen, wel bepaalde hoedanigheden en eigenschappen, maar ze zouden gevuld worden met water. Dat water wordt het water (wijn) van het Nieuwe Verbond. Waar wij ons laten vullen met het Woord van God, daar veranderen wij in wijn. Zijn Woord wordt in onze harten gegoten en geeft ons nieuw leven. Of, zoals Petrus zou zeggen: 'Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar *uit* onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God (1 Petr. 1: 23).

Jezus van Nazareth was dus niet de openbaring van de heerlijkheid Gods. Dat werd Hij pas na Zijn opstanding. Hij kon in Zijn aardse omwandeling geen Messias zijn, want dan zou Hij eeuwig leven moeten hebben. Datzelfde geldt voor Zijn Hogepriesterschap.

Was Hij dan sterfelijk? Me dunkt; Hij is toch gestorven! Het doel van de menswording van God was juist om te kunnen sterven.

'Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd.'

Petrus zegt in 2 Petr. 1: 16 – 18 dat dit op de berg der heerlijkheid was. Van Zijn heerlijkheid werd alleen bij gelegenheid wat gezien, maar daar mochten

de discipelen absoluut niet over spreken, totdat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan (zie Mark. 9: 9).

Zij wisten van de opstanding der doden ten laatsten dage, maar opstanding uit de doden betekent 'van tussen de doden uit'. Vóór de jongste dag dus en met achterlating van de overige doden.

Opstanding uit de doden impliceert de aanstelling van het eerstgeboorterecht. Hij is de Eerstgeborene aller creaturen (Kol.1: 15), maar daar mochten ze toen niet over spreken, omdat Hij dat nog niet was en pas zou worden bij Zijn opstanding.

Eniggeborene = Eerstgeborene en gaat over eerstgeboorterecht.

Bechur = eerstgeborene, gezegende. Net als Baruch. De eerstgeborene is degene die erft en de familie vertegenwoordigt. Dat hoeft niet per definitie het oudste kind te zijn.

De Messias is verschenen, niet in een kribbe, maar in Zijn opstanding. Die Messias is aanschouwd (zie ook 1 Kor. 15: 5 – 8). Hij werd gezien, niet onder de Joden, maar onder de heidenen, in Galiléa. Daar was ook de wonderbare visvangst (beeld van Gods werk in deze tegenwoordige tijd).

Joh. 1: 14 verwijst naar het Oude Testament, naar die Eniggeborene Die beloofd was. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Niet toen Hij voor Pilatus stond, maar in Zijn opstanding.

15	Johannes getuigt van Hem, en heeft geroepen, zeggende: Deze was het, van Welken ik zeide: Die na mij komt, is vóór mij geworden, want Hij was eer dan ik.
16	En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade.

Wat in Hem is, daaruit hebben wij ontvangen een overvloed van genade. De rijkdom Zijner genade, waarmee Hij overvloedig is geweest (Ef. 1: 7, 8).

17	Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden.

Mozes = de wet = het Oude Verbond.

Mozes was als middelaar van het Oude Verbond een type van de Middelaar van het Nieuwe Verbond (Hebr. 3: 1 – 6). Toen hij Israël verlossen zou, hoefden ze hem niet en hij vluchtte naar Midian. Hoewel hij er niet kon zijn en niet mocht zijn, vanwege door de overheid opgelegde regels, kwam hij toch, maar ze wilden hem niet. Men wilde de Heere Jezus ook niet en ook Hij trok Zich terug. Denk ook aan Jakob die moest vluchten voor zijn broer.

Mozes hoedt in het buitenland een kudde schapen (dat zijn wij), maar uiteindelijk moet hij in tweede instantie alsnog naar Egypte om zijn volk te verlossen (Zijn wederkomst).

Al die figuren uit het Oude Testament waren in hun leven een type van Degene Die komen zou.

Genade en waarheid = ware genade, genade in optima forma.

18 Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon,
Die in den schoot des Vaders is, Die heeft *Hem ons*
verklaard.

Hoezo niemand? Mozes wel toch? Nee, allen van wie staat dat zij God gezien hebben, hebben niet God Zelf gezien, maar een verschijning van Hem. Wat er van Hem verscheen, was bekend onder de Naam Jehovah, Die we nu kennen als de Zoon van God.

De Zoon staat in relatie tot de vader. De zoon wordt geacht de uitdrukking te zijn van de vader. De uitdrukking van iets is altijd vrouwelijk ten opzichte van wat uitgedrukt wordt. Het vrouwelijke is daarbij onderworpen aan het mannelijke. De Zoon is daarom onderworpen aan de Vader. Zie Joh. 5, het tweede deel. De Zoon is per definitie ondergeschikt aan de Vader.

God kan niet gezien worden, want Hij is de onzienlijke God. Wat men ziet zijn de achterste delen van God. Dat zijn de buitenste delen, het uitgedrukte beeld van God. In het Oude Testament was dat Jehovah en in het Nieuwe Testament is dat de Heere Jezus Christus (zie Hebr. 1; 3).

In oudtestamentische tijd was Hij niet de Christus, maar sinds Zijn opstanding heeft Hij een Naam ontvangen boven alle naam, zoals Jehovah die had in het Oude Testament.

Men zag dus de uitdrukking van Gods wezen: Jehovah – Christus.

Hij is ook de vervulling van Gen. 1: 26, waar staat: 'Laat Ons Mens maken, naar Ons beeld, en naar Onze gelijkenis. Hij is de tweede Adam. En als wij straks God zien, dan zien we heus Niemand anders dan de Mens Jezus van Nazareth, maar dan tot de uiterste maat verhoogd.

1 Tim. 6: 14 Dat gij dit gebod houdt, onbevlekt *en* onberispelijk, tot op
de verschijning van onzen Heere Jezus Christus;
15 Welke te Zijner tijd vertonen zal de zalige en alleen
machtige Heere, de Koning der koningen, en Heere der
heren;

Dat zal gebeuren op de tijd die Hij bepaald heeft.

16 Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont; Denwelken geen mens gezien heeft, noch zien kan; Welke zij eer en eeuwige kracht. Amen.

Als God Zich in de toekomst zal manifesteren, dan verschijnt daar deze Heere Jezus Christus. Maar Zijn geschiedenis begint als Kind in de kribbe in Bethlehem. Dat Kind wordt de lijdende Knecht des Heeren, Die Zijn dienst vervult, als een vrijwillige slaaf. Uiteindelijk brengt Hem dat bij Zijn kroning. Zie de geschiedenis van Jozef als type van onze Heere Jezus Christus. De weg naar zoonchap begint altijd in onwetendheid en knechtschap.

Kinderen

Joh. 1: 12 Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht (recht) gegeven kinderen Gods te worden, *namelijk* die in Zijn Naam geloven.

Dit vers wordt vaak gebruikt voor evangelische doeleinden. Dat is een beetje onterecht, omdat wij niet het recht ontvangen om kinderen van God te worden, want dat worden wij meteen op het moment dat we tot geloof komen.

1 Joh. 3: 1 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, *namelijk* dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent.

Wij zouden kinderen Gods genaamd worden. Dat slaat op het verleden en ging over de toekomst. Men zou het worden. 'En wij zijn het ook.' Deze zin staat weliswaar niet in de Textus Receptus, waaruit de Staten Vertaling vertaald is, maar in andere teksten wel. In bijvoorbeeld de NBG-vertaling uit 1951 staat deze zin er gewoon achter. Het ontbreken van deze zin is een erkende fout. Hoe dan ook, of hij er nu wel of niet staat maakt niet zoveel uit, want in het volgende vers staat het ook.

2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als *Hij* zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

Nu = inmiddels, na alles wat voorafging. Nu is het tegenwoordige tijd geworden. Maar het blijft niet bij kinderen Gods zijn, want wij zullen nog meer dan dat worden.

Openbaren = hier in dit vers 'verschijnen'. Het is nog niet verschenen, maar al wel bekend gemaakt. Wij zouden namelijk zonen, erfgenamen worden. Sterker nog, wij zullen Hem gelijk zijn (zie ook Openb. 1: 6).

Aan die kinderen Gods worden deze brieven geschreven, met als doel dat deze kinderen zouden opgroeien tot volwassenen.

Wij zijn in hope zalig geworden, niet in de hoop dat we kinderen Gods zullen worden, maar in de hoop dat we ooit de erfenis in ontvangst zullen nemen. Het leven, zowel het natuurlijke als het eeuwige, begint echter met kind zijn.

Wat is een kind? Vadertje Cats zei al: 'Kinderen zijn hinderen'.

Onderstaand een lijstje met eigenschappen van kinderen:

- Een kind is ontoerekeningsvatbaar. Dat zegt al een heleboel. Als iemand dat wel is, dan is hij dus geen kind;
- Een kind kan niet zelfstandig handelen. De ouders zijn verantwoordelijk voor hun kinderen, omdat kinderen nog geen verantwoordelijkheid kunnen dragen. Het kind wordt gerekend als behorend bij de ouders. Het wordt met de ouders geïdentificeerd. Kinderen zijn het bezit van hun ouders;
- Een kind is een rups, geen vlinder. Eigenlijk is een kind een larve. Het moet nog een mens worden. Het moet zich eerst ontpoppen. Het kind isoleert zich dan, trekt zich terug en zet zich af tegen de ouders. En dan ineens is daar de vlinder;
- In de opvoeding heeft het weinig zin kinderen strak te houden en ze zo tot volwassenheid te leiden. Dat gaat vanzelf wel. Sommigen zeggen dat opvoeden totaal overbodig is, anderen zeggen precies het tegenovergestelde. De waarheid zal wel ergens in het midden liggen. In ieder geval zijn de ouders verantwoordelijk;
- Een kind leert spelenderwijs, net als bij dieren het geval is. Een kind leert dus als spel, voor de aardigheid, zonder te weten waar het voor dient;
- Kinderen willen liever leren dan eten; ze hebben geen belangstelling voor voedsel, omdat ze willen leren. Ze willen liever op onderzoek uit;
- Een baby kan zwemmen;
- Kinderen zijn geïnteresseerd in van alles;
- Kinderen zijn muzikaal. Daarom moet je ook vroeg beginnen, want muziek is net als taal;
- Mozart was een wonderkind, maar in feite zijn alle kinderen wonderkinderen. Zij kunnen leren. Volwassenen hebben daar veel meer moeite mee.
- Een kind kan een taal leren, tot in de finesses. Volwassenen doen dit moeizaam en krijgen een vreemde taal nooit helemaal onder de knie.

Op het moment dat een kind eigenlijk niet meer in staat is een taal te leren, moet het naar school om een taal te leren;
School is net een kinderverwerkingsfabriek.
School maakt van een leergierig kind een cijfertjesjager. Het gaat niet meer om de lesstof, maar om welk cijfer het oplevert.
School geeft antwoord op vragen die er niet zijn.
Men onderscheidt een kind niet meer van een volwassen mens, maar kinderen hebben andere capaciteiten dan volwassenen.
Een kind is niet een vat dat moet worden volgestampt, maar een spons die zich vanzelf volzuigt.

Wat bepalend is in de opvoeding van een kind zijn niet de opgelegde regels, maar de zogenaamde rolmodellen, voorbeelden. Dat is meestal het voorbeeld van de ouders, maar dat volgen ze pas later als ze zelf volwassen zijn. In de puberteit heeft een kind voorbeelden nodig naast de ouders, omdat het dan geneigd is zich tegen de ouders af te zetten.

In de Bijbel is het kind het bezit van de ouders. Zij zijn er ook verantwoordelijk voor. Het is zelfs zo sterk, dat als het kind hen niet bevalt, ze het ter dood zouden brengen. Dat lijkt raar en absoluut niet in onze cultuur passend, maar wat stelt een leven dan in onze cultuur eigenlijk helemaal voor? Hoeveel oorlogen zijn er in het verleden niet geweest? En nu, het is moord en doodslag alom.

Hoe dan ook, wij hebben een veel te hoge dunk van onszelf. Dat heeft te maken met dat we God hebben afgeschafte en onszelf voor Hem in de plaats gezet hebben. De mens vindt zichzelf beelddrager Gods en moet daarom hoe dan ook in leven gehouden worden. We taxeren onszelf veel te hoog, maar ons leven is tijdelijk. Het stelt niets voor. Het gaat een tijdje mee en dat was het dan.

Mensen planten zich voort en krijgen kinderen. Ja, ik mag het misschien niet zeggen, maar dan krijg je een kind waarvan je achteraf denkt: 'Was die maar nooit geboren'. Het gaat mij er niet om een mening te geven, maar waarom al die wetten die het leven regelen? Abortus, euthanasie enzovoort. Die zaken zijn de verantwoordelijkheid van ieder individueel mens.

Alles wordt tegenwoordig geregeld door de overheid. Wij zijn zo langzamerhand het bezit van de overheid. Zij bepaalt alles: opleiding, vervolgoeding, beroepskeuze... maar de ouders zijn verantwoordelijk voor hun kinderen.

Alle uitdrukkingen in de Bijbel met betrekking tot de voortplanting beperken zich niet tot de geboorte, maar tot het volwassen worden van het kind.

Gewinnen bijvoorbeeld slaat op het hele proces van het verwekken van een zoon, een erfgenaam. Een zoon is niet een kind, maar in ieder geval een volwassene en toerekeningsvatbaar.

Yalad

Gen. 3: 16   Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben.

Kinderen baren = niet alleen het geboren worden van een baby, maar tot aan de volwassenheid. Er staat 'benin' = zonen. 'Met smart zult gij zonen baren.' Het Nederlandse woord 'baren' komt van het Hebreeuwse 'bara', maar dat woord wordt nooit vertaald met 'baren', maar met 'scheppen', in de zin van 'tot stand brengen'.

Baren is hier de vertaling van 'yalad' (10-30-4) = voortbrengen, baren, gewinnen (zie ook Gen. 4: 18).

Yalad = child, lad = jongen, knaap.

Het Engelse woord 'to litter' is ervan afgeleid.

To litter of litter = bevallen, voortbrengen, baren, ter wereld brengen nest jongen werpen, bezaaien, vuilnis, afval, rommel of rommel maken. In alle gevallen gaat het over dat wat voortgebracht is of wordt.

Little, luttel, lutje, loetje = klein, ondergeschikt.

Yalad komt meer dan 600 keer voor in de Bijbel.

Jongeling is hetzelfde woord. Het is een algemeen woord voor dat wat voortgebracht wordt. Wat moet er voortgebracht worden? Een zoon. Een kind is slechts een voortbrengsel; het is nog niet het eindproduct. Bij de natuurlijke geboorte begint het proces dan pas en het wordt geacht voltooid te zijn wanneer er een erfgenaam is. Het gaat maar niet om het in stand houden van een ras, maar om het in stand houden van de identiteit van de familie(naam). Waarom was het een schande als iemand geen kinderen kon krijgen? Omdat het de bedoeling is dat de identiteit van de mens wordt doorgegeven aan de volgende generatie, waardoor een geslacht in stand gehouden wordt.

God doet een belofte aan Abraham, maar Abraham had geen kinderen. Die belofte interesseerde Abraham dus niet zo (Gen. 15: 1, 2). Dat werd anders toen hij hoorde dat hij zelf een lijfelijke zoon zou hebben, zodat die belofte overgedragen kon worden op de volgende generatie. Zo ging het steeds. De volgende generaties werden geacht in de schoenen van hun voorvaders te staan, hun identiteit te vertegenwoordigen. Zo wordt Levi bijvoorbeeld

geïdentificeerd met Abraham, hoewel daar toch wel een paar generaties tussen zat (zie Hebr. 7: 9, 10).

Bij de intocht in het land Kanaän onder Jozua werd het land verdeeld onder de huisgezinnen van Israël, maar bij één familie waren er geen mannelijke erfgenamen meer. Hoe moest dat nu? Mozes legde het probleem voor aan God en Hij regelde het. Als de vrouwen trouwden binnen de familie, dan ging de erfenis over naar haar man. Het geslacht moet in stand gehouden worden. Daarom behoorde de zwager ook te trouwen met de vrouw van zijn overleden broer.

Het gaat er niet om dat je kinderen in de wereld zet, maar dat je volwassenen in de wereld zet, erfgenamen. Voor volken geldt dat ook, maar wij weten niet meer waar we van afstammen. Onze identiteit is ons afgenomen. We zijn allemaal gelijk en zien eruit als een gemaaid grasveld: alle grassprietjes zijn gelijk en mochten er een paar bovenmatig groeien, dan komt de overheid vanzelf weer langs om het gras te maaien, zodat iedereen weer gelijk is. Maar wij hebben een eigen identiteit en zijn als kinderen Gods ook allemaal verschillend, met onze eigen verantwoordelijkheden, met onze specifieke eigen achtergrond en specifieke eigen bestemming voor de toekomst.

Bij yalad gaat het dus over 'iets voortbrengen'. Soms is dat positief en soms negatief. Dat wat voortgebracht wordt is ondergeschikt aan degene die voortbrengt en is daardoor dienstbaar (zie 'Knechtje' uit Jes. 66: 7, waar een Knechtje wordt voortgebracht).

Boy – garçon – knecht.

Vandaar dat je later in Gal. 4: 1 leest dat een kind in niets verschilt van een dienstknecht. Het staat onder het gezag van ouders, voogden en verzorgers.

Jongelingen: na'ar

Een ander Hebreeuws woord voor zoon = na'ar.

Gen. 37: 2   Dit zijn Jakobs geschiedenissen. Jozef, zijnde een **zoon** van zeventien jaren, weidde de kudde met zijn broeders (en hij was een **jongeling**), met de zonen van Bilha, en de zonen van Zilpa, zijns vaders vrouwen; en Jozef bracht hun kwaad gerucht tot hun vader.

Zoon is de vertaling van 'ben'. Jozef is dus de zoon, de erfgenaam, want dat is de betekenis van 'ben'. Verderop in dit vers wordt hij 'een jongeling' genoemd. Dat is de vertaling van Na'ar.

'Zoon' is hier een volwassen iemand, maar het probleem is dat de toepassing opgerekt wordt in het woordgebruik. Jozef was nog niet de zoon; hij zou het worden.

Het gaat in Genesis over het erfrecht. De zonen van Adam zouden erven, maar erven niet. De één gaat dood en de ander slaat op de vlucht. Dan komt Seth, die ervoor in de plaats gesteld wordt. Zo gaat het heel Genesis door. Bij Jakob wordt het een probleem, omdat het er ineens 12 zijn, of 13. En wie zou de erfgenaam worden? Jozef dus, want hij was een zoon van zeventien jaren. Hij is weliswaar nog maar 17, een jongeling, maar er wordt al door het woord 'zoon' gezegd dat hij de erfgenaam zal worden. Hij was daartoe bestemd.

3 En Israël had Jozef lief, boven al zijn zonen; want hij was hem een zoon des ouderdoms; en hij maakte hem een veelervigen rok.

Hij krijgt dan ook een veelervige rok. Jozef wordt de opvolger, de bouwer van de familie, maar hij is nog een na'ar, een jongeling.

Volgens Samson Hirsch, een Duitse rabbijn uit de 19^e eeuw, betekent na'ar:

- Afschudden, weggooien;
- Brullen, geluid voortbrengen;
- Isoleren;
- Jeugdig zijn.

Want wat doet de jeugd? Van alles van zich afschudden, herrie maken enzovoort. Het afschudden van het kinderlijke; tieners dus. A boy, but active. Het woord impliceert dienstbaarheid, knechtschap. Jongeling is hier dus een knecht.

Na'ar = naar. Als je je naar voelt, begin je te schreeuwen, van je af te schudden.

Na'ar is ook het stamwoord voor 'nieuw'.

Grieks – nearos = nieuw, vers. Het is nog nieuw, maar ook nog niet helemaal af. Het is als bij het bouwen van een nieuwe raceauto. Die gaat dan het circuit op (shakedown) en rijdt rondjes, net zolang tot de auto opgebruikt is. De kinderziekten moeten er nog uit.

Zonen

Vervolgens hebben we het begrip 'zoon'.

Zoon = volwassen erfgenaam. Hij zal de erfenis ontvangen.

Zoon = ben (Hebreeuws).

Ben komt van banah (2-50-5) = bouwen of bouwer.

Bouwer ook in de zin van het bouwen van de familienaam. De zoon vertegenwoordigt de familie. De zoon staat in de schoenen van zijn vader, of van degene van wie hij de erfenis heeft ontvangen. Het begrip 'zoon' heeft in principe niets met de voortplanting te maken. Tubal-Kaïn is de vader van alle smeden. Alle smeden zijn dus zonen van Tubal-Kaïn. Hij heeft ze voortgebracht, niet door voortplanting, maar door onderwijs. Elia is de vader van Elisa, niet biologisch, maar qua opvolging, David zegt tot Saul: 'Mijn vader, mijn vader'; Saul zegt tot David: 'Mijn zoon, mijn geliefde'. Ze wisten allebei wie de opvolger van Saul zou zijn. De profetenzonen waren mannen die in de leer gingen bij de profeten. Vader en zoon hebben dus in principe niets met voortplanting te maken, maar met erfrecht. Natuurlijk kan het met voortplanting te maken hebben, maar het is niet de grondbetekenis van de term. De zoon is de opvolger, de erfgenaam, de bouwer van de voorganger. Het gaat om uitbreiden in de tijd.

De mens stamt af van Adam en Adam wordt de zoon van God genoemd. De natuurlijke mens wordt ook beschouwd als kind van God, maar dat is op een laag niveau.

Gelovigen zijn kinderen Gods, net als engelen.

Dat de Heere Jezus uit Maria geboren is, houdt niet in dat Hij daarmee ook meteen de Zoon van God is; hooguit een Zoon. In Zijn opstanding werd Hij pas DE Zoon van God.

Bouwen, eventueel beginnen. Je begint ergens aan.

Gen. 49: 22   Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur.

Tak = ben. Zoon dus, maar er lopen natuurlijk geen zoontjes over de muur. Vandaar dat het vertaald is met 'tak'.

Een mens wordt vergeleken met een boom. Daar komen takken aan en zo wordt die boom gebouwd. Seth, Noach, Abraham, Izak, Jakob, Jozef, Efraïm en Manasse, waren allemaal erfgenamen en opvolgers van hun voorvaderen. Jakob wist ook precies hoe het zat (zie Gen. 48).

Banah = bouwen;

Eben = steen.

Een steen is in de Bijbel in principe altijd een bouwsteen. Je bouwt met een steen, op een steen, in een steen. Het is per definitie een bouwsteen omdat het woord 'eben' van banah is afgeleid.

Wij worden als levende stenen samengevoegd tot een tempel (Ef. 2: 19 – 22).

Bij overlijden richten we een steen op. Die hoort rechtop te staan, als teken van wederopstanding.

Sion = een monument inclusief een opgericht teken (?).

'Richt uw merktekenen op, stel u spitse pilaren (Jer. 31: 21). Waarom staan overal ter wereld megalieten en wie heeft ze daar neergezet?

Een opgerichte steen is in de Bijbel een type van de Messias, de opgerichte Ben. Al die opgerichte stenen zouden ons aan Hem moeten doen herinneren. Jakob ging in Luz (omweg) slapen op een steen en droomde. Toen hij wakker werd zette hij die steen rechtop en zalfde hem. Dat is een type van de gezalfde Christus.

Ab = vader = 1 – 2

Ben = zoon = 2 – 50

Eben = steen = 1 – 2 -50

De vader geeft aan de zoon. Die twee begrippen samen spreken over bouwen.

De vader is de gever, de zoon de ontvanger.

Erfopvolging

Voordat de zoon gesteld wordt, moet hij eerst zijn geschiktheid laten blijken. De Vader geeft het aan wie Hij wil. Hij zoekt de meest geschikte uit. Dat hoeft dus niet beslist de biologische zoon te zijn. Denk ook aan Saul en David.

David had een hele reeks zonen en Salomo was zeker niet de oudste van het stel. Bij hem ging het uiteindelijk ook niet goed en ging het koningschap over naar Jeróbeam, uit de stam van Efraïm. Zo kan dat niet blijven natuurlijk, want dat strookt niet met de beloften, maar Jeróbeam werd zo toch de zoon van Salomo.

Jechónias werd kinderloos geschreven (Jer. 22: 28 – 30) en het koningschap ging over naar zijn oom, die daarmee toch de zoon van Jechónias werd genoemd.

Sealthiël was helemaal niet de biologische zoon van Jechónias, maar van Neri (Luk. 3: 27. Het geslachtsregister in Lukas volgt de biologische afstamming van de Heere Jezus). In Matt. 1: 12 wordt hij (Sealthiël = Saláthiël) de zoon van Jechónias genoemd. (In het geslachtsregister van Mattheüs gaat het niet over biologische afstamming, maar over erfopvolging). Sealthiël is de erfgenaam van de troon. Hij kwam uit een andere tak van de stam van David. Niet uit Salomo, maar uit Nathan. De Heere Jezus dus ook. Hij is wel de zoon van Salomo (Erfgenaam), maar stamt niet van hem af.

Er is dus sprake van voortplanting en van erfrecht, maar deze begrippen zijn niet synoniem aan elkaar.

Het Nieuwe Testament opent met een opsomming van de erfgenamen van de troon. De Bijbel beschouwt de doorgaande generaties als een identiteit. In

onze tijd vind je dat alleen nog terug in de koningshuizen. Het is van het grootste belang te weten wie onze kinderen eigenlijk zijn. Voor ons is dat misschien niet meer zo belangrijk, maar voor God wel.

Je kunt de zoon zijn, omdat je later de erfenis zult ontvangen en je kunt de zoon zijn, omdat je de erfenis al ontvangen hebt.

Deze begrippen staan natuurlijk op het hoogste niveau in verband met de Heere Jezus Christus. Hij was de Zoon van Abraham en van David, maar Hij is ook de Zoon van God. Wie Hij is wordt bepaald door in wiens schoenen Hij staat.

De wet voorzag ook in regelgeving over het eerstgeboorterecht.

- Deut. 21:   15   Wanneer een man twee vrouwen heeft, een beminde, en een gehate; en de beminde en de gehate hem zonen zullen gebaard hebben, en de eerstgeboren zoon van de gehate zal zijn;
- 16   Zo zal het geschieden, ten dage als hij zijn zonen zal doen erven wat hij heeft, dat hij niet zal vermogen de eerstgeboorte te geven aan den zoon der beminde, voor het aangezicht van den zoon der gehate, die de eerstgeborene is.
- 17   Maar den eerstgeborene, den zoon der gehate, zal hij kennen, gevende hem het dubbele deel van alles, wat bij hem zal worden gevonden; want hij is het beginsel zijner kracht, het recht der eerstgeboorte is het zijne.

Eén ontvangt het eerstgeboorterecht en ontvangt een dubbel deel.

- 18   Wanneer iemand een moedwilligen en wederspannigen zoon heeft, die de stem zijns vaders en de stem zijner moeder niet gehoorzaam is; en zij hem gekastijd zullen hebben, en hij naar hen niet horen zal,
- 19   Zo zullen zijn vader en zijn moeder hem grijpen, en zij zullen hem uitbrengen tot de oudsten zijner stad, en tot de poorten zijner plaats.
- 20   En zij zullen zeggen tot de oudsten zijner stad: Deze onze zoon is afwijkende en wederspannig, hij is onze stem niet gehoorzaam; hij is een brasser en zuiper.
- 21   Dan zullen alle lieden zijner stad hem met stenen overwerpen, dat hij sterve; en gij zult het boze uit het midden van u wegdoen; dat het gans Israël hore, en vreze.

Als iemand z'n vader of moeder vloekt, dan moet hij gestenigd worden.
Eert uw vader en uw moeder betekent dat kinderen hun ouders zouden onderhouden.

Eren = honoreren = een honorarium geven.

De ouders kunnen een second opinion vragen aan de oudsten van de stad.

Oudsten = degenen die de macht hebben.

In de poort wordt recht gesproken. De poort gaat over de positie van heerschappij. Als je de poort niet meer kunt sluiten, valt er niets meer te besturen. Iedereen kan dan in- en uitgaan, waardoor de stad onverdedigbaar wordt.

Door zo'n ongehoorzame zoon te stenigen, wordt het geslacht beschermd en in stand gehouden. Is dat niet wat al te grof? Ja, best wel, maar het illustreert wel hoezeer het kind geacht wordt het bezit te zijn van z'n ouders. Het gaat nog niet eens over straf, want als het goed is hadden de ouders de zoon al bestraft, maar over dat iemand (in dit geval deze zoon) het niet waard is om te leven.

Jer. 22: 28   Is dan deze man Chónia een veracht, verstrooid, afgodisch beeld? Of is hij een vat, waaraan men geen lust heeft? Waarom zijn hij en zijn zaad uitgeworpen, ja, weggeworpen in een land, dat zij niet kennen?

Chónia = Jechónia.

Land dat zij niet kennen = Babel.

29   O land, land, land! hoor des HEEREN woord!
30   Zo zegt de HEERE: Schrijft dezen zelfden man kinderloos, een man, *die* niet voorspoedig zal zijn in zijn dagen; want er zal niemand van zijn zaad voorspoedig zijn, zittende op den troon Davids, en heersende meer in Juda.

Jechónia was de laatste generatie uit het huis van David op de troon in Jeruzalem.

2 Kon. 24: 15   Zo voerde hij Jójachin weg naar Babel, mitsgaders des konings moeder, en des konings vrouwen, en zijn hovelingen; daartoe de machtigen des lands bracht hij gevankelijk van Jeruzalem naar Babel;

Jójachin = Chónia = Jechónia.

- 16 En alle kloeke mannen tot zeven duizend, en timmerlieden en smeden tot een duizend, *en* alle helden, die ten oorlog geoefend waren; dezen bracht de koning van Babel gevankelijk naar Babel.
- 17 En de koning van Babel maakte Mattánja, deszelfs oom, koning in plaats van hem, en veranderde zijn naam in Zedekía.

Zedekía was de laatste koning, maar behoorde niet tot dezelfde generatie; hij was de oom van Jechónia.

- 1 Kron. 3: 15 De zonen van Josía nu waren *dezen*: de eerstgeborene Jóhanan, de tweede Jójakim, de derde Zedekía, de vierde Sallum.

Ze hebben allemaal te maken gehad met de troon in Jeruzalem.

- 16 De kinderen van Jójakim nu waren: Jechónia zijn zoon, Zedekía zijn zoon.

Nu staat er ineens 'kinderen'. Toch staat er in de grondtekst 'benin' = zonen. De zin wordt er natuurlijk een beetje raar door als er staat: 'De zonen van Jójakom nu waren: Jechónia zijn zoon, Zedekía zijn zoon', maar het gaat over erfgenamen.

Jechónia kwam na Jójakim op de troon en daarna Zedekía. Maar Zedekía was een zoon van Josía (zie vers 15). Dit heeft dus niets te maken met afstamming, maar met erfrecht.

- 17 En de kinderen van Jechónia waren Assir; zijn zoon was Sealthiël;

Assir is niet de naam van een zoon van Jechónia, maar betekent 'de gevangene'. Deze Jechónia was gevangen. Zijn zoon (zijn opvolger) was Sealthiël. Hij werd de erfgenaam van de troon, een afstammeling van Nathan. De erfenis ging over naar een andere tak van de familie.

In Mattheüs is Sealthiël (Saláthiël) de zoon (erfgenaam) van Jechónia die afstamt van Salomo en in Lukas is hij de zoon (afstammeling) van Neri, die van Nathan afstamt. Zowel Salomo als Nathan zijn zonen van David.

Dit betekent dat de Heer via de lijn van erfopvolgers van de troon afstamt van Salomo (zoals die in Matth. 1 weergegeven wordt) en via de biologische lijn afstamt van Nathan (zoals weergegeven in Luk. 3).

De Zoon ondergeschikt aan en geïdentificeerd met de Vader

De vader wordt geacht niet maar één zoon te hebben, maar gezegend te zijn met vele zonen. Maar de vader kiest er één uit. Zijn keuze gaat vanzelfsprekend naar de zoon die het meest op hem lijkt, die het net zo zou doen als hijzelf.

Joh. 5: 16   En daarom vervolgden de Joden Jezus, en zochten Hem te doden, omdat Hij deze dingen op den sabbat deed.
                                  17   En Jezus antwoordde hun: Mijn Vader werkt tot nu toe, en Ik werk *ook*.

Zo van: Wij zijn hetzelfde.

                                  18   Daarom zochten dan de Joden te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen den sabbat brak, maar ook zeide, dat God Zijn eigen Vader was, Zichzelven Gode evengelijk makende.

Volgens de Joodse interpretatie zijn vader en zoon gelijk. Dat is ook zo, want de Zoon staat in de schoenen van de Vader.

                                  19   Jezus dan antwoordde en zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De Zoon kan niets van Zichzelven doen, tenzij Hij den Vader dat ziet doen; want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks.

Vader en Zoon zijn niet gelijkwaardig, zoals in de geloofsbelijdenissen van de meeste kerken staat. De Zoon staat onder de Vader en is dus ondergeschikt aan Hem.

                                  20   Want de Vader heeft den Zoon lief, en toont Hem alles, wat Hij doet; en Hij zal Hem groter werken tonen dan deze, opdat gij u verwondert.

De Vader wijdt de Zoon in in de dingen die de Vader doet. Logisch, want de Zoon moet de 'zaak' overnemen.

Als de Vader Hem groter werken zal tonen dan deze, dan impliceert dit dat de Zoon die grotere werken later ook zal doen. Dat is na Zijn officiële aanstelling tot Zoon en dus na Zijn opstanding.

                                  21   Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend, Die Hij wil.

Dat doet de Heer in onze dagen (zie bijv. Hand. 2: 33 en Ef. 2: 5, 6).

- 22   Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven.

De Zoon zou niet alleen in de schoenen van Zijn Vader staan, maar ook op de troon van Zijn Vader zitten (zie Openb. 4 en 5).

Hij is ondergeschikt aan de Vader, want Hij heeft alles van de Vader gekregen.

- 23   Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren.
Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die Hem gezonden heeft.

Vader en Zoon staan niet op Zichzelf, maar worden met elkaar geïdentificeerd. Ook: 'Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn' (Ezech. 37 24). De Heer wordt hier geïdentificeerd met David, naar de naam van de familie, van de stamvader.

- 24   Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven.

Hij is gezonden door de Vader. Op het moment dat dit gezegd werd was het nog niet waar, maar toen dit opgeschreven werd al wel. Historisch zijn de Evangelieën oudtestamentisch, maar terwijl het opgeschreven werd was het al gerealiseerd.

'En niemand is opgevaren in den hemel, dan Die uit den hemel nedergekomen is, *namelijk* de Zoon des mensen, Die in den hemel is' (Joh. 3: 13). Het is ook niet de Heere Jezus Die dat zegt, maar Johannes. Het zijn wel uitspraken van de Heere Jezus, maar nog prematuur.

Voordat Izak geboren werd stond al vast dat hij de erfgenaam van Abraham zou zijn. Hij was dus al voor zijn geboorte de erfgenaam van Abraham. En bij Jakob en Ezau: 'De meerdere zal den mindere dienen' (Gen. 25: 23). Dat duurde allemaal nog wel een tijd, maar op voorhand werd Jakob al de erfgenaam genoemd.

- 2 Sam.7: 12   Wanneer uw (David) dagen zullen vervuld zijn, en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn, zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan, dat uit uw lijf voortkomen zal, en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen.

- 13   Die zal Mijn Naam een huis bouwen; en ik zal den stoel Zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid.

14 Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij zijn tot een Zoon;

Al voor Zijn geboorte wordt de Heere Jezus de Zoon van David en de Zoon van God genoemd, hoewel Hij toen nog helemaal niet de Zoon van God was. Dat werd Hij pas bij Zijn opstanding uit de dood.

Zo zijn wij kinderen Gods en eerstelingen van een nieuwe schepping. Daarom zijn wij erfgenamen en gepredestineerd tot zoonstelling. Die term wordt op voorhand gebruikt: we zijn het, maar we zijn nog onderweg naar de erfenis. We worden met Christus geïdentificeerd. We zijn in Hem, hebben deel aan Hem en hebben deel aan Zijn roeping. Er is maar één weg die leidt naar de zoonstelling: 'Met smart zult gij zonen voortbrengen'.

Er kan onderweg nog een heleboel fout gaan; de Vader kan hem passeren, of om zeep helpen (Er, de eerstgeborene van Juda, en Onan, zijn tweede zoon, werden door de Heer gedood, omdat zij kwaad waren in des HEEREN ogen. Zie Gen. 38: 6 – 10.).

Bij Jakob werd niet Ruben de eerstgeborene, maar Jozef. Ruben deed dingen waar zijn vader niet van gecharmeerd was en dus werd hem het eerstgeboorterecht ontnomen (Gen. 49: 3, 4).

Hebr. 12: 16 Dat niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf.

17 Want gij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht.

Ezau stond ernaast. Je kunt wel tot zoon bestemd zijn, maar dat wil niet zeggen dat je ook tot zoon gesteld wordt. Daarvoor moet je trouw zijn aan de Heer. Hij voedt ons op, zodat wij kunnen zeggen: 'Abba, Vader' (Rom. 8: 15; Gal. 4: 6).

Ook de Heere Jezus kon Zijn eerstgeboorterecht kwijtraken. Hij heeft Zijn tegenwoordige positie te danken aan Zijn gehoorzaamheid als Knecht des Heeren. Hij is getuchtigd, geslagen en heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft (Hebr. 5: 8). Hij heeft een weg moeten gaan om daar terecht te komen waar Hij nu is. Onderweg heeft de Heer nog eens overwogen om ermee op te houden. Maar ja, hiertoe was Hij in deze wereld gekomen en dus volbracht Hij trouw Zijn roeping.

De Messias zou Zoon van David zijn en Zoon van God. Om dat te worden heeft Hij de weg van vernedering moeten gaan. Vandaar dat kindschap heel naar (na'ar) is. Je moet wel kunnen dragen waar je op grond van afstamming voor bestemd bent. Hij moest Zijn leven leiden voor die God Die Hem ook verwekt had.

Daarom zouden ook wij met lijdzaamheid de loopbaan lopen die ons is voorgesteld. Hij verwacht iets van ons. Omdat wij gepredestineerd zijn, bepaalt dat onze levens van vandaag. Onze afkomst bepaalt wie wij zijn en dat bepaalt ook onze toekomst. Wij hoeven onze identiteit niet uit te vinden, want die hebben wij op grond van onze afkomst en roeping. Daarom vergeten we hetgeen achter ons ligt en strekken ons uit naar hetgeen voor ons ligt. Als we maar maat weten te houden en onze beperkingen kennen, dan zorgt de Heer er wel voor dat we er komen. Dat gaat niet zonder slag of stoot. We zouden weten dat we in een ondergeschikte positie leven. Wij zijn niet van onszelf, want Hij heeft ons verworven en zelfs duur gekocht (1 Kor. 6: 20). Wij zijn dienstknechten en krijgsknechten van Hem, onderweg naar koningschap. De weg er naartoe gaat benedenlangs, in nederigheid aan Hem. Zonder Hem zijn wij niemand, maar omdat Hij van ons houdt wil Hij iets van ons maken, via wedergeboorte, in de hoop dat Hij straks tot ons kan zeggen, net als tot de Heere Jezus: 'Gij zijt Mijn zoon, heden heb Ik u gegeneerd'.

De Zoon is het uitgedrukte beeld van de Vader

De Vader wordt gerepresenteerd door de Zoon. De Zoon is het uitgedrukte Beeld van de Vader. De Heere Jezus Christus is sinds Zijn opstanding Dezelfde als de Jehovah van het Oude Testament. Beiden zijn de uitdrukking van het wezen van God en van de Vader. De verschijning van Jehovah in het Oude Testament moet daarom niet alleen worden gezien als een theofanie, maar ook als een Christofanie.

In het christendom beschouwt men Christus als de Zoon van God, maar de Joden zeggen: 'Onze God heeft geen Zoon. Dat vinden we niet in onze Bijbel, in onze Tenach'. Maar het staat wel degelijk in het Oude Testament: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd' (Ps. 2: 7).

In het 'oude weten' is bekend dat God een mannelijke kant en een vrouwelijke kant heeft: de harde, rechtvaardige, onverbiddelijke, mannelijke kant en de liefdevolle, barmhartige, lankmoedige vrouwelijke kant. Het vrouwelijk wordt geacht de buitenkant van het mannelijke te zijn. De kern is het mannelijke en de bolster het vrouwelijke.

Ook in de taal heb je mannelijke- en vrouwelijke zelfstandige naamwoorden. Alles wat inhoud heeft, iets bevatten kan, is vrouwelijk; alles wat erin gaat, is mannelijk. Daarom is 'wereld' van oudsher ook een vrouwelijk woord.

De Duitsers zijn de weg soms behoorlijk kwijt, want de zon is in het Duits vrouwelijk en de maan mannelijk. Zon is toch heus mannelijk (de geveer) en de maan vrouwelijk (de ontvanger). Zo is de Vader ook mannelijk, want Hij is de Geveer. De Zoon staat daarom vrouwelijk ten opzichte van de Vader, omdat Hij de Ontvanger is.

Het vrouwelijke van God is dat wat van Hem zichtbaar is. In het Oude Testament is dat Jehovah, of de achterste delen en in het Nieuwe Testament is dat Christus, het uitgedrukte Beeld van Gods wezen.

Het volk Israël wordt in het Oude Testament vaak voorgesteld als zoon. Dat volk had het eerstgeboorterecht en zou aan het hoofd der volkeren of heidenen staan. In zeker opzicht was Israël een weggelopen zoon die later weer terug zou keren. In de tussentijd dacht de Heer nog steeds aan die zoon (zie de gelijkenis van de verloren zoon (Luk. 15: 11 – 32)). De twee zoons zijn de beide huizen van Israël, waarbij de verloren zoon een beeld is van de tien stammen. Israël wordt hier dus als mannelijk voorgesteld.

Ohola en Oholiba stellen eveneens de beide huizen van Israël voor: twee madams (Ezech.23). Hier is Israël dus ineens vrouwelijk.

Mannelijk en vrouwelijk zijn relatieve begrippen. Mannelijk tot wat? In relatie tot God is Israël vrouwelijk, maar in relatie tot de volkeren is Israël mannelijk. Ook de Heere Jezus wordt soms vrouwelijk voorgesteld. De rode vaars uit Num. 19 is een vrouwelijk dier, maar een type van de Heere Jezus Christus. Vrouwelijk, omdat het een beeld is van de Heere Jezus in Zijn dienende functie.

De verhoogde slang is in het Hebreeuws ook vrouwelijk. Die slang stelt de Heer voor in Zijn priesterlijke functie. Maar naar de mensheid toe is de Heere Jezus Christus mannelijk.

God is de Onzienlijke en bedient Zich van Zijn uitgedrukte Beeld. Zoals de vrouw de heerlijkheid des mans is, zo is de Zoon de heerlijkheid van de Vader. De aanstelling tot Zoon is het geven van heerlijkheid. Wat God 'geacht' werd te doen, gebeurt via de Zoon, de volgende generatie. Hij is de buitenkant van Degene Die de Vader is: Jehovah en Christus dus.

Het wezen van de mens is niet te vatten en drukt zich uit in het lichaam. Ook de binnenkant van dat lichaam wordt beschouwd als de buitenkant.

Johannes 5 grijpt daarop vooruit.

Joh. 5: 26   Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, also heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelf;

Wij als schepselen hebben het leven wel, maar niet in onszelf. Dat leven is in ons geïnjecteerd. We doen er een poosje mee en op een gegeven moment is het op. Net als brandstof in een auto. Het leven blijft niet; op een gegeven moment raakt het op.

Maar God heeft het leven in Zichzelf. Hij kan daarvan ook uitdelen, want Hij heeft leven in overvloed. De Vader heeft dat overvloedige leven aan de Zoon

gegeven. Niet in Bethlehem, maar in Zijn opstanding. Daar kreeg Hij het leven in Zichzelf. In Hand. 2: 33 wordt dat de uitstorting van de Heilige Geest genoemd. Die tekst is pure Evangelisatie en is volstrekt hetzelfde als Joh. 5: 26. De Heer kreeg dat leven toen tot Hem gezegd werd: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd'.

Al wat God doet, dat doet Hij door Zijn Woord, door de Heere Jezus Christus. Beiden zijn de uitdrukking van Gods wezen.

Hij drukt Zich uit via de vrouwelijke buitenkant. Via de Zoon dus, Die per definitie ondergeschikt is aan de Vader. Naast de Zoon is er niemand, maar dat is zo, omdat de Zoon ondergeschikt is aan de Vader.

De Knecht des HEEREN

Alle dingen zijn Hem onderworpen, maar dat was niet zo in Zijn aardse omwandeling. Men is slechts dol op dat kleine Kindje in de kribbe. Dan kan men met Hem doen wat men wil. Maar als Hij echt God geopenbaard in het vlees was, dan loop je echt niet te sollen met zo'n Kindje. Hij was hier in een dienende functie, als Knecht. Ook Hij voelde Zich **naar**. Hij moest werk uitvoeren dat een Ander Hem had opgedragen.

Gal. 4: 1   Doch ik zeg, zo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij heer is van alles;
                                  2   Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te voren gesteld.

Kinderen worden geacht personeel te zijn, in de zin van ondergeschikt aan de ouders.

Christus is de Zoon van God en voert Goddelijke opdrachten uit, maar dat is geen bewijs van Zijn Godheid. Hij deed wonderen, maar ook dat bewijst niets. Het bewijst alleen dat God met Hem is, zegt Nicodémus in Joh. 3: 2.

De Heere Jezus wordt beschreven als een slaaf, wanneer het over Zijn aardse loopbaan gaat. Hij is gekomen om te dienen, niet om gediend te worden (Matt. 20: 28; Mark. 10: 45). Die positie wordt in het Oude Testament vaak beschreven. Nou ja, de positie van Degene die de Messias nog moest worden wordt beschreven, namelijk de lijdende Knecht des HEEREN.

Filipp.2: 6   Die in de gestalte Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn;
                                  7   Maar heeft Zichzelf vernietigd (kenosis = ontledigd, leeg gemaakt), de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden;

8 En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises.

In die positie was Hij de lijdende Knecht des HEEREN.

Maar wie heeft de profeet Jesaja eigenlijk in gedachten als hij het over de knecht des HEEREN heeft? Het Joodse volk zegt dat zij dat zijn. God wil nu eenmaal dat het Joodse volk zo lijdt. Niemand weet waarom, maar de Almachtige heeft het zo bepaald.

Maar het gaat natuurlijk over de Heere Jezus. Hij had hier op aarde een dienende taak en moest ook nog een hoop leren voor de uitoefening van die taak. Zijn Vader gaf Hem die opdracht. Hij moest langs Golgotha en langs die weg heeft God Hem ook uitermate verhoogd. De Gemeente wordt omschreven als het loon voor Zijn dienstwerk. En als Christus terugkomt, dan komt Hij met Zijn loon. Niet ons loon, maar het loon op Zijn arbeid. De Arbeider is Zijn loon waard. Als Dienstknecht was Hij gehoorzaam aan de taak die Hem was opgelegd.

Ook wij zijn geroepen tot zoonstelling. Dat brengt wel voorwaarden, condities, met zich mee. Wij dienen ons daaraan te onderwerpen. Wij zijn Zijn kinderen, maar ook Zijn eigendom. De vraag is dus niet of we geloven, maar of we het eigendom des Heeren zijn; of we tot overgave gekomen zijn. We hebben Hem niet nodig voor ons aardse leven. De Heer is geen hulpje voor dag en nacht, geen butler. Zo'n opvatting is afgodisch: hoe kun je de geesten manipuleren om ze naar je hand te zetten.

Nee, wij zouden ons onderwerpen aan Hem en dan zal Hij ons geven wat we nodig hebben om Hem te dienen. Voor de rest moeten we zelf onze weg vinden in het leven. Bedenk daarbij dat Zijn oog op ons is. Hij wil zonen en daarom moeten we leren onze verantwoordelijkheden in het leven te nemen, opdat we geschikt bevonden worden voor Zijn dienst.

In Jesaja vind je, verspreid over enige hoofdstukken, profetieën over de knecht des HEEREN. De discussie gaat meestal over wie die knecht is, terwijl het er veel meer om gaat wat die knecht eigenlijk doet.

Jes. 42 bijvoorbeeld gaat over die Knecht des HEEREN. Knecht met een hoofdletter. In het Nieuwe Testament wordt die term toegepast op de Heere Jezus Christus. Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen (Jes. 53: 4, 5).

Jes. 53: 7 *Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.*

Die uitspraken kennen we als uitspraken over de Heere Jezus Christus. Hier wordt over iemand gesproken in vernedering en verdrukking. Daar hebben we die term vandaan: de lijdende Knecht des HEEREN. Hij was yalad, voortgebracht, en na'ar. Hij moest nog van alles doen en leren.

De vraag wie de knecht des HEEREN is, is echter niet zomaar te beantwoorden. De Joden zeggen dat zij het zijn, de christenen zeggen dat het de Heere Jezus is, maar het profetische Woord heeft meestal meerdere toepassingen. Daarom is de woordkeus ook zeer nauwkeurig. Toen God zei: 'Laat Ons Adam maken' (Gen. 1: 26), sloeg dat inderdaad op Adam, maar in hoogste instantie sloeg het toch echt op de laatste Adam. En of de eerste Adam naar Gods beeld en gelijkenis was...? Bij Seth lees je al dat hij naar Adams gelijkenis, naar zijn evenbeeld, was (Gen. 5: 3).

1 Kor. 15: 49   En gelijkerwijs wij het beeld des aardse gedragen hebben, *alzo* zullen wij ook het beeld des hemelzen dragen.

Men zegt altijd dat Adam veranderde bij de zondeval. Maar dat lijkt zeer twijfelachtig als je de restitutie leer indachtig bent. Adam was een voorbeeld, een type, van Degene Die komen zou (Rom. 5: 14). Zo vind je een dubbele toepassing van dezelfde woorden. Het is op het één van toepassing, maar op het andere ook.

Profetieën zijn meestal tijdloos. Je vindt er geen tijdsaanduiding in en ook geen volgorde van gebeurtenissen. Als er in een profetie 'te dien dage' staat, dan is dat ooit een keer. Er staat niet bij wanneer dat precies is. De belangrijkste tijdsaanduiding vind je in Dan. 9, hoewel ook daar een gat zit in de continuïteit.

De profeten hadden zelf ook moeite met de 'tijdloosheid' van de profetieën die ze opschreven.

1 Petr. 1: 10   Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u *geschied*;

11   Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, *dat* op Christus *komen zou*, en de heerlijkheid daarna *volgende*.

Zij onderzochten over welke tijd er gesproken werd. Ze kwamen wel op het idee dat er eerst lijden was en daarna heerlijkheid zou volgen, maar het lastige was dat er verborgenheid in zat. Want waar staat dat de Heer zou opstaan?

Het doet er op zich niet toe waar de profeet aan gedacht heeft toen hij iets opschreef, want hij begreep het toch niet. Hij was slechts de secretaris. Er is maar één Schrijver van de Bijbel en het blijkt dat Hij meerdere gedachten had toen Hij de dingen op liet schrijven.

De Joden zeggen dat zij de knecht des HEEREN zijn; ze hebben daarin volkomen gelijk.

Vanaf Jes. 40 gaat het over de komst van de Messias. Jesaja wordt daarom ook gezien als de evangelist onder de profeten.

Jes. 40: 1 Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen.
2 Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.
3 Een stem des roependen in de woestijn: Bereidt den weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onzen God!

Die uitspraak is van toepassing op Johannes de Doper, maar net zo goed op de Heere Jezus. De eerste is een type van de Tweede.

Jes. 40 is de inleiding op het Nieuwe Verbond.

Jes. 41: 8 Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham, Mijn liefhebber!
9 Gij, welchen Ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit haar bijzonderste geroepen heb; en zeide tot u: Gij zijt Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen.

Het zaad van Abraham is: Israël (volgens vers 9);
Christus (volgens Gal. 3: 16);
Maar ook nog de nakomelingen van de andere zeven zonen van Abraham.

Jes. 42: 1 Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, *in Denwelken* Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.

Wie was er uitverkoren? Israël, Jakob! Toch wordt deze uitspraak op de Heere Jezus Christus van toepassing gebracht. Zie o.a. Matt. 3: 17; 17: 5.

19   Wie is er blind als Mijn knecht, en doof, gelijk Mijn bode, *dien* Ik zende? Wie is blind, gelijk de volmaakte, en blind, gelijk de knecht des HEEREN?

Was de Heere Jezus blind? Letterlijk? Overdrachtelijk dan? Het gaat over Israël, over de knecht, de bode. De bode van de goede boodschap uit Jes. 40. Israël is daarvoor verantwoordelijk. Want waartoe was het volk Israël uitverkoren? Om het Woord Gods te bewaren, te bedienen enzovoort. Israël is Gods zendingsvolk op aarde. Aan hen zijn de Woorden Gods toebetrouwd (Rom. 3: 2). En in de dagen van de wederkomst zal Israël ook inderdaad dat Woord verkondigen aan de overige volkeren.

In hoogste instantie is de Heere Jezus Christus natuurlijk verantwoordelijk voor Gods Woord. Hij is de Hogepriester van het Nieuwe Verbond en in die functie de hoogst Verantwoordelijke.

Jes. 45: 1   Alzo zegt de HEERE tot Zijn gezalfde, tot Cores, wiens rechterhand Ik vat, om de volken voor Mijn aangezicht neder te werpen; en Ik zal de lendenen der koningen ontbinden, om voor Zijn aangezicht de deuren te openen, en de poorten zullen niet gesloten worden.

Cores, Curas, Cyrus.

Cores, de Perziaan, wordt hier ook als knecht beschreven. Veel van die figuren in de Bijbel zijn typen van de Heere Jezus Christus.

Gezalfde = Messias.

Cores zou verlossing tot stand brengen, maar als je het hoofdstuk verder doorleest, moet je tot de conclusie komen dat het over de Heere Jezus Christus gaat.

Cores = herder!

Zo gaan de profetieën over Antióchus Epiphanes wel over deze persoon, maar hij is een type van de antichrist. De profetieën werden vervuld, maar zullen in de toekomst alsnog vervuld worden en dan volledig.

Die dubbele toepassing van de profetieën vind je dus ook in Jesaja. De knecht des HEEREN is Israël, maar ook de Heere Jezus.

De koning is de staat. Hij representeert het volk. Hij staat aan het hoofd van het leger. Wie is Israël? Wie is een Nederlander? In ieder geval de koning. Als je dan vaststelt dat de knecht des HEEREN Israël is, dan is de volgende vraag wie bij Israël hoort. In ieder geval dus de koning. Maar hoe groot het volk ook is, het gaat steeds slechts over een gelovig overblijfsel (Jes. 1: 9; 10: 22). Jezus Christus is de Gelovige bij uitstek. Als er dus iemand is die recht heeft op de term knecht des HEEREN, dan is dat de Heere Jezus Christus. Hij ís Israël,

omdat Hij aan het hoofd van Israël staat en omdat Hij het meest trouw was aan het Woord van God.

Jes. 1 – 39 handelt over de oordelen die God over Israël en de overige volken zal brengen. Hoe kan dat nu? Omdat er slechts een overblijfsel behouden wordt; de rest gaat verloren. De Heer zei tot Mozes dat Hij het volk Israël ging uitroeien, maar Mozes protesteerde, omdat de Heer beloften aan het volk gedaan had en Hij dus het volk helemaal niet kón uitroeien (Num. 14: 11 – 20). Maar de Heer had net zo goed alleen met Mozes verder kunnen gaan, net zoals Hij ooit alleen verderging met Noach en zijn zonen.

Adam wordt beschouwd als hoofd van de oude mensheid en Christus als het Hoofd van de nieuwe mensheid. Noach en Mozes zijn daarom typen van de Heere Jezus Christus.

Het feit dat Israël in de loop der geschiedenis door al die ellende heen gaat, komt natuurlijk omdat de duivel ook heel goed weet hoe de Heer Zijn werk doet. De islam keert zich fel tegen de Joden en de Joodse staat en aan de andere kant tegen het christendom, omdat beide de vertegenwoordigers zijn van de stammen van Israël. Dat weten de islamieten misschien niet, maar Allah wel. Maar de oorzaak van eeuwige zaligheid ligt niet in het lijden van het volk Israël, maar in het lijden van de Heere Jezus Christus.

Sommige dingen worden verborgen in de Schrift, maar dat is des te meer bewijs dat de Bijbel het Woord van God is. De profeten hadden geen idee waarover ze spraken.

Voordat de koning koning is, is hij de knecht, de slaaf. Hij is Obed, abad = werken; eigenlijk slaaf. In het Engels: bondman. Hij zou wat doen. Of dat vrijwillig is of niet, doet niet ter zake. Hij moest die weg van dienstbaarheid gaan, net als Israël. Je weet niet wat het is om te leven in heerlijkheid, als je niet eerst het tegenovergestelde hebt beleefd. Daarom leren wij Hem te dienen; dan zal Hij ons verhogen.

Jes. 41: 8   Maar gij, Israël, Mijn knecht! gij Jakob, dien Ik verkoren heb! het zaad van Abraham, Mijn liefhebber!

Die knecht des HEEREN is dus van toepassing op meerdere niveaus, maar wordt met name op Israël toegepast. Dit impliceert dat die term ook op de Gemeente wordt toegepast, want de Gemeente is een Gemeente van eerstgeborenen en het gelovig overblijfsel van Israël.

9   Gij, welken Ik gegrepen heb van de einden der aarde, en uit haar bijzonderste geroepen heb; en zeide tot u: Gij zijt

Mijn knecht; u heb Ik uitverkoren, en heb u niet verworpen.

Dat het hier over Israël gaat lijkt geen enkele twijfel.

- Jes. 41: 1   Zwijgt voor Mij, gij eilanden! en laat de volken de kracht vernieuwen; laat ze toetreden, laat ze dan spreken; laat ons samen ten gerichte naderen.
- 2   Wie heeft van den opgang dien rechtvaardige verwekt? heeft hem geroepen op zijn voet? de heidenen voor zijn aangezicht gegeven, en gemaakt, dat hij *over* koningen heerste? heeft ze zijn zwaard gegeven als stof, zijn boog als een voortgedreven stoppel?

Opgang = oorsprong.

- 3   Dat hij ze najaagde, *en* doortrok *met* vrede, door een pas, *hetwelk* hij met zijn voeten niet gegaan had?

Wie is het eigenlijk die die knecht heeft voortgebracht?

- 4   Wie heeft *dit* gewrocht en gedaan, roepende de geslachten van den beginne? Ik, de HEERE, Die de Eerste ben, en met den Laatste ben Ik Dezelfde.

Jehovah dus. Het gaat over de God Die onveranderlijk is. Hij heeft dat Woord geproduceerd en heeft dat ene specifieke volk verwekt uit al die vrouwen die onvruchtbaar waren. Efraïm is de eerstgeborene en Manasse treedt zo nu en dan in zijn plaats.

Het gaat er hier in Jesaja ook nog over dat het volk in ballingschap zou verdwijnen en vernietigd worden, maar ook over de geschiedenis van Israël en de roeping van de Gemeente in onze tijd. Het gaat altijd over het gelovig overblijfsel en dat is nu de Gemeente. Wij zijn dus Israël.

Deze woorden in Jes. 41 gaan dus over Israël dat in ballingschap zou gaan. In die ballingschap zou men het Woord bewaren en prediken. Dat is in historische zin gebeurd, maar zeker ook in nieuwtestamentische dagen door de tien stammen van Israël.

Jakob = Israël = de knecht des HEEREN en heeft een roeping tot aan de einden der aarde.

14 Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls!

Je denkt hier niet aan de massa van het volk, maar aan het gelovig overblijfsel (Rom. 11). In ballingschap heeft juist de minderheid dat Woord bewaard en gepredikt.

Men gaat er tegenwoordig vanuit dat de hoofdstukken 40 – 66 door een ander zijn geschreven dan Jesaja, omdat men de stellige indruk heeft dat het volk toen in ballingschap was, in de verstrooiing (Hoofdstuk 1 – 39 werd geschreven in de dagen van Hizkia en daarna). Men bedoelt dan de Babylonische ballingschap. Die andere (Assyrische) natuurlijk niet, want die wordt gewoon genegeerd. Maar de profetieën zijn tijdloos. God verplaatst Zich als het ware van de ene tijd naar de andere en vandaaruit spreekt Hij. God staat boven de tijd. Als je ontkent dat profetieën in een bepaalde tijd niet geschreven kunnen zijn, omdat ze over een latere periode gaan, dan ontnem je God het recht te spreken over de toekomst en daarmee ontken je dat Hij bestaat.

God gaat gewoon boven zo'n plek in de tijd staan en beschrijft dat. Voor Hem is dat geen probleem. Je kunt Hem niet aan de tijd onderwerpen, Hij overziet de dingen. Soms kijkt Hij even terug (flashback), maar daarna gaat Hij weer verder. Buiten Hem is er geen god. Je kunt weten dat Hij God is, omdat Hij de toekomst kan voorzeggen.

Het volk Israël is door God verwekt en tot knecht aangesteld (yalad en na'ar). De kinderziektes moeten er nog uit. Denk aan het verhaal van de verloren zoon. Hij wilde de knecht van de vader zijn en de vader nam hem aan. Alle narigheid is afgeschud. Israël verdwijnt in ballingschap en wordt daar wakker. Daar meldt het zich aan bij de Vader. Zijn broer is nooit weggeweest. Hij was jaloers (beeld van het Joodse volk).

Jes. 44: 21	Gedenk aan deze dingen, o Jakob, en Israël! Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël! gij zult van Mij niet vergeten worden.
22	Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost.
23	Zingt met vreugde, gij hemelen! want de HEERE heeft het gedaan; juicht, gij benedenste delen der aarde! gij bergen! maakt een groot gedreun met vreugdegezang, gij bossen, en alle geboomte daarin! Want de HEERE heeft Jakob verlost, en Zich heerlijk gemaakt in Israël.

Alsof het tot de verloren zoon geroepen wordt. De vader stond hem op te wachten.

Jakob = het natuurlijke Israël, maar hij draagt de titel 'Israël' = het gelovig overblijfsel.

24 Alzo zegt de HEERE, uw Verlosser, en Die u geformeerd heeft van den buik af; Ik ben de HEERE, Die alles doet, Die den hemel uitbreidt, Ik alleen, en Die de aarde uitspant door Mijzelven;

Geformeerd van de baarmoeder af = vanaf Sarah, Rebekka en Rachel. Hij heeft Israël verwekt en het is dan ook met grote nadruk Zijn bezit. Hij doet een werk en het is Zijn plan, maar Israël maakt daar deel van uit.

25 Die de tekenen der leugendichters vernietigt, en de waarzeggers dol maakt; Die de wijzen achterwaarts doet keren, en *Die* hun wetenschap verdwaast;

wijzen = progressieven die de vooruitgang moeten bewerkstelligen.

26 Die het woord Zijns knechts bevestigt, en de raad Zijner boden volbrengt; Die tot Jeruzalem zegt: Gij zult bewoond worden; en tot de steden van Juda: Gij zult herbouwd worden, en Ik zal haar verwoeste plaatsen oprichten.

Het woord Zijns knechts = het Woord des HEEREN. De knecht des HEEREN lijkt toch een profeet te zijn, want hij spreekt het Woord van zijn Meester: een boodschapper dus.

Boden = engelen = boodschappers. Hier geen hemelse boodschappers, maar Israël.

Malach = engel;

Melech = koning.

In het Hebreeuws is het hetzelfde woord. Het lijkt dat het twee betekenissen heeft, maar de koning is gewoon de boodschapper van God. Dit veronderstelt dat de koning van bovenaf een boodschap heeft meegekregen.

'Door Mij regeren de koningen' (Spr. 8: 15): dat zegt de wijsheid, maar die wijsheid is God, want alle schatten der wijsheid zijn verborgen in God (Kol. 2: 3).

'Gij (Pilatus) zoudt geen macht hebben tegen Mij, indien het u niet van boven gegeven ware' (Joh. 19: 11): Alle koningen der aarde staan onder een hoger gezag en zijn verantwoordelijk voor het handhaven van het Woord van God. Een koning voert heerschappij uit;

Een boodschapper zendt een boodschap.

Maar een boodschapper oefent ook macht uit, want als bijvoorbeeld de weerman zegt dat het slecht weer wordt, dan neem je je jas mee. Hij oefent

invloed uit. Denk ook aan de macht van het frontaal onderwijs en de macht van de media. Zij zullen wel even vertellen hoe het zit. Maar hier gaat het over Israël en over de Heere Jezus Christus. Hij is de Koning der koningen, maar ook de Boodschapper der boodschappers.

David was één van de grootste profeten van het Oude Testament, met al die psalmen. Als hij in 2 Sam. 23 zijn laatste woorden uitspreekt, zegt hij: 'De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn lippen geweest' (2 Sam. 23: 2). Niet alleen zijn woorden zijn profetisch geweest, maar ook zijn leven heeft een profetische betekenis. Hij was de grote koning van Israël, maar wis en waarachtig ook een groot profeet. De koning is verantwoordelijk voor het handhaven en doorgeven van het Woord. Hij is officieel ook de wetgever. De wet komt strikt genomen van God.

Deut. 17: 18   Voorts zal het geschieden, als hij op den stoel zijns koninkrijks zal zitten, zo zal hij zich een dubbel van deze wet afschrijven in een boek, uit *hetgeen* voor het aangezicht der Levietische priesteren is;

19   En het zal bij hem zijn, en hij zal daarin lezen al de dagen zijns levens; opdat hij den HEERE, zijn God, lere vrezen, om te bewaren al de woorden dezer wet en deze inzettingen, om die te doen;

20   Dat zijn hart zich niet verheffe boven zijn broederen, en dat hij niet afwijke van het gebod, ter rechter- of ter linkerhand; opdat hij de dagen verlange in zijn koninkrijk, hij en zijn zonen, in het midden van Israël.

dubbel = kopie = afschrift.

Je hebt de oorspronkelijke wet, die in de tempel bewaard werd, maar er moet een kopie voor de koning zijn. (Tijdens Josía vonden ze het wetboek terug in de tempel en haastten zich ermee naar de koning. Zie 2 Kon. 22 vanaf vers 3). Deze woorden uit Deut. 17 zijn niet alleen van toepassing op de koning, maar op heel Israël, want Israël is een koninklijk en priesterlijk volk (Ex. 19: 6). Het Messiaanse Rijk zal ook een Israëlitisch koninkrijk zijn.

Waar wij tot koningen en priesters gemaakt worden of zijn (1 Petr. 2: 9), daar zouden wij ook een afschrift hebben, opdat wij de Heere leren vrezen, al de dagen van ons leven.

De knecht des HEEREN is een koninklijk volk; hij/het is een bode en spreekt de woorden Gods.

Jes. 44: 26   Die het woord Zijns knechts bevestigt, en den raad Zijner boden volbrengt; Die tot Jeruzalem zegt: Gij zult bewoond

- worden; en tot de steden van Juda: Gij zult herbouwd worden, en Ik zal haar verwoeste plaatsen oprichten.
- 27 Die tot de diepte zegt: Verdroog, en uw rivieren zal Ik verdrogen.
- 28 Die van Cores zegt: Hij is Mijn herder, en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen; zeggende ook tot Jeruzalem: Word gebouwd; en *tot* den tempel: Word gegrond.

Cores zou pas veel later verschijnen en in de dagen van Cores zijn deze dingen ook daadwerkelijk gebeurd. Hij is een type van Christus, want er is maar één Verlosser: de Messias.

- Jes. 42: 1 Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, *in Denwelken* Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.

Den heidenen = voor de heidenen.

- 2 Hij zal niet schreeuwen, Noch Zijn *stem* verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten.
- 3 Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen.
- 4 Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten.

Het meest voor de hand liggend is dat die Knecht hier Israël is, aan wie de woorden Gods zijn toebetrouwd: dus Israël in zijn priesterlijke functie. En we weten uit de vele profetieën die er over Israël zijn, het ook daadwerkelijk het Evangelie aan de heidenen zal brengen. Maar dat gebeurt pas nadat het zelf tot geloof gekomen is.

In Openb. 7 worden 144.000 dienstknechten van God verzegeld. Dat zij dienstknechten zijn kan alleen maar betekenen dat zij het Evangelie zullen verkondigen. Dat is na het einde van de 70^e week van Daniël.

Israël was uitverkoren als volk van God. Zij zijn een koninklijk en priesterlijk volk. Dat laatste betekent in ieder geval dat ze het Woord van God zouden bewaren (Rom. 3: 2). En zoals de priesters geacht werden verspreid te leven onder de stammen van Israël, zo zullen zij later waarschijnlijk verspreid leven onder de volkeren.

- 16 En Ik zal de blinden leiden door den weg, *dien* zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden, *die*

zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten.

19   Wie is er blind als Mijn knecht, en doof, gelijk Mijn bode, *dien* Ik zende? Wie is blind, gelijk de volmaakte, en blind, gelijk de knecht des HEEREN?

Het gaat hier weer over Israël: het volk dat blind is en niet in staat om leiding te geven. De Heer was toch niet blind? Nee, of het moet al in Zijn eerste jaren geweest zijn, want er staat dat Hij toenam in wijsheid en in grootte en in genade bij God en de mensen (Luk. 2: 52).

Hoewel de uitdrukking 'knecht des HEEREN' hier van toepassing is op Israël, is het in het Nieuwe Testament ineens van toepassing op de Heere Jezus.

De Knecht des HEEREN: Jes. 42 en 49

Jes. 42: 1   Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, *in Denwelken* Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn Geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen.

Wie is er uitverkoren? Israël.

Mijn ziel = Ik.

Bij dit vers staan twee verwijzingen naar Mattheüs (Matt. 3: 17; 17: 5). Er hadden nog veel meer verwijzingen onder kunnen staan.

Matt. 3: 16   En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag den Geest Gods op Hem nederdalen, gelijk een duive, en op Hem komen.

De doop is een beeld van dood en opstanding en als er iemand uit de dood is opgestaan, dan is dat de Heere Jezus. Vandaar 'terstond'.

De hemelen werden ter wille van Hem geopend. Geest is onzichtbaar en wordt hier zichtbaar gemaakt door een duif.

17   En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!

Is dit wel een verwijzing naar Jes. 42: 1? 'Knecht' is veranderd in 'Zoon'. Dat zijn toch wel twee verschillende begrippen; de eerste werkt en de tweede

heerst. Maar als het één keer zover is dat aan die Knecht de Geest wordt gegeven, dan wordt de Knecht een Zoon; dan erft Hij. Hier wordt aan het begin van Zijn openbare optreden de hemel voor Hem geopend en Hij hoort zeggen: 'Deze is Mijn Zoon...'. Zover was het echter nog niet. Het moest nog gerealiseerd worden. Hij wordt op voorhand aangewezen als de Zoon, maar werd pas later als Zoon aangesteld. Dat is op de dag dat Hij terstond uit het water opklom, het moment van Zijn opstanding. Via vernedering komt men tot heerlijkheid. De weg van dienstbaarheid in deze oude schepping leidt tot een nieuwe schepping.

Zijn loopbaan als Jezus van Nazareth was de weg van een Profeet. Hij moest Zijn loopbaan lopen. Hij is ons in alles gelijk geworden. Hij is in alle dingen verzocht geworden, maar heeft er nooit aan toegegeven. Hij was Mens en had net zo goed kunnen zondigen. De Heere Jezus was hier op aarde in vernedering. Dat Hij misschien een andere aard had dan alle andere mensen kan zo zijn, maar de Bijbel zegt daar niets over.

Hebr. 12: 7   Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; (want wat zoon is er, dien de vader niet kastijdt?)

Je bent het nog niet, maar God beschouwt je wel als zoon.

Terug naar Matt. 3: 16 en 17.

Mijn 'knecht' en 'uitverkorene' worden vervangen door 'Zoon' en 'David' (= geliefde). Maar Hij is toch de Zoon van God? Ja, maar als Hij dan ook nog de Zoon van David is, dan moet Hij de Messias zijn (zie 2. Sam. 7).

'Hij zal Mij tot Zoon zijn en Ik zal Hem tot Vader zijn.' Dat wist men kennelijk niet in de dagen van de Heere Jezus, want als de Heer vraagt wie de Messias is, dan is Hij volgens hen de Zoon van David. De Heer antwoordt dan: 'Maar hoe noemt David Hem dan mijn Heer'? (Matt. 22: 41 – 46)

Mijn geliefde = in het Hebreeuws 'David'.

Het gebeurt maar zelden dat een oudtestamentische tekst in z'n geheel in het Nieuwe Testament geciteerd wordt. Zo'n tekst wordt dan wel aangehaald, maar meteen geherformuleerd. Zie bijvoorbeeld Jes. 60: 1 en Ef. 5: 14.

Jes. 60: 1   Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN (Jehovah) gaat over u op.

Ef. 5: 14   Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de doden; en Christus zal over u lichten.

Uit de duisternis in het licht = nieuw leven.

Jehovah = Christus.

In het Nieuwe Testament worden die teksten uitgelegd, met andere woorden.

Matt. 12: 18 is een andere verwijzing naar Jes. 42: 1.

- Matt. 12: 14 En de Farizeën, uitgegaan zijnde, hielden te zamen raad tegen Hem, hoe zij Hem doden mochten.
- 15 Maar Jezus, *dat* wetende, vertrok van daar, en vele scharen volgden Hem, en Hij genas ze allen.
- 16 En Hij gebod hun scherpelijk, dat zij Hem niet openbaar zouden maken;

Ze mochten er niets over vertellen, hoewel zo iets natuurlijk vanzelf uitlekt.
Maar waarom niet?

- 17 Opdat vervuld zou worden, hetgeen gesproken is door Jesaja, den profeet, zeggende:
- 18 Ziet, Mijn Knecht, Welken Ik verkoren heb, Mijn Beminde, in Welken Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik zal Mijn Geest op Hem leggen, en Hij zal het oordeel den heidenen verkondigen.

Ik zal = in Jes. 42: 1 'Ik heb'.

- 19 Hij zal niet twisten, noch roepen, noch zal er iemand Zijn stem op de straten horen.
- 20 Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en het rokende lemmet (vlas) zal Hij niet uitblussen, totdat Hij het oordeel zal uitbrengen tot overwinning.
- 21 En in Zijn Naam zullen de heidenen hopen.

Dit is een heel lang citaat en dus belangrijk. Het is in ieder geval van toepassing op de Heere Jezus. Maar is deze profetie vervuld geworden in het leven van de Heere Jezus op aarde? Nou, de Heer verhief wel degelijk Zijn stem (denk bijvoorbeeld aan de tempelreiniging).

De scharen moesten wel hun mond houden, maar dat had geen enkel effect. Het is een uitbeelding van hoe het Evangelie over de wereld gegaan is. Dat is allemaal stilletjes en in het verborgene gebeurd. We hebben het nu niet over de vestiging van de kerk, maar over de verkondiging van de waarheid.

Zach. 4: 6b   Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest
zal het geschieden, zegt de HEERE der heirscharen.

Dit gaat over de prediking van het Evangelie in de dagen van de Gemeente.

De woorden van Matt. 12 worden op de Heere Jezus toegepast, maar het blijft een bedekte situatie, omdat het over deze tegenwoordige tijd gaat. Hij verheft Zijn stem niet.

Gekrookte riet = De Heer bemoeit Zich er niet mee. De Heer is niet voor wereldverbetering en ook niet van de sociale dienst.

Hij zal het recht den heidenen voortbrengen. Met waarheid zal hij het recht voortbrengen. Mensen hebben daar weliswaar geen belang bij, maar God doet het.

Die Knecht is de Heer, maar Hij zal tot Zoon gesteld worden. Hij zal Zijn stem niet verheffen. Ja, dat doet Hij wel een keer, maar dan spreken we over Zijn wederkomst. Dan zal Hij spreken en Zijn toorn uiten. Maar als de Heer nu wat doet, dan doet Hij het in het verborgene. Toen mocht men nog niet zeggen dat Hij de Messias was, omdat Hij het nog niet was.

Matt. 17: 5   Terwijl hij nog sprak, ziet, een luchtige wolk heeft hen
overschaduwde; en ziet, een stem uit de wolk, zeggende:
Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn
welbehagen heb; hoort Hem!

9   En als zij van den berg afkwamen, gebod hun Jezus,
zeggende: Zegt niemand dit gezicht, totdat de Zoon des
mensen zal opgestaan zijn uit de doden.

Dit is op de berg der verheerlijking. Daar waren maar drie mensen bij Hem en ook zij mochten er niet over spreken.

Beide gelegenheden (de verheerlijking op de berg en Zijn doop in Matt. 3) zijn een beeld van Zijn opstanding en verheerlijking, wanneer Hij tot Zoon gesteld wordt.

In Jes. 42 mag de knecht des HEEREN dan van toepassing zijn op Israël, maar in de verwijzingen is Hij van toepassing op de Heere Jezus Christus.

Als dezelfde woorden op beiden van toepassing zijn, dan moet het welhaast zo zijn dat de Heer voor Zijn dood de hele wereld afgereisd heeft om het Evangelie te verkondigen. En als het over de Heere Jezus Christus gaat blijft het niet beperkt tot Zijn persoon, maar is de uitdrukking ook van toepassing op 'de Christus', namelijk Christus en de Gemeente.

De Knecht wordt in het Nieuwe Testament dus aangeduid als Zoon. Hij zou het worden. Maar er moet ook wel degelijk gedacht worden aan het volk Israël (blind).

Jes. 49 loopt voor een belangrijk deel parallel aan Jes. 42. De knecht des HEEREN zou een bediening hebben als licht der volken.

Jes. 49: 1   Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! De HEERE heeft Mij geroepen van den buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld.

Het Evangelie zou ooit een keer terechtkomen in de landen van verre. Dat is in ieder geval in deze tegenwoordige tijd het geval. In Jeruzalem is het één en al religie en het is daar officieel verboden het Evangelie te prediken.

De zaligheid zou gaan naar de einden der aarde. Het volk Israël ging het land uit, in de verstrooiing en kwam terecht aan de einden der aarde. In de toekomst zal dat weer gebeuren. Het land Israël zal dan verwoest worden, met alle Palestijnen erbij. Dan zal blijken dat elders in de wereld gelovigen zijn die zich zullen verzamelen in Jeruzalem.

In het jaar 70 gebeurde hetzelfde. Jeruzalem werd verwoest, maar ondertussen had het Evangelie allang z'n domicilie in Engeland gevonden, in de landen der zee. Er is namelijk altijd een overblijfsel dat het Woord bewaart in hun harten.

God heeft waarheid geopenbaard in de wereld die in duisternis ligt. Wij zouden onze oren neigen tot Hem en Hij zal ons geven de gewisse weldaden van David. Hij was een schaapherder en God heeft hem achter de schapen vandaan gehaald, met de belofte dat hij over de hele aarde zou heersen (zie Jes. 55: 1 – 4; 2. Sam 7). En de Schrift is niet maar door mensen geschreven, maar door God Zelf. Daar kun je op bouwen.

Bij de Knecht des HEEREN gaat het eigenlijk altijd over het gelovig overblijfsel. In deze hoofdstukken heet dat overblijfsel Israël, al is het dan een wormpje. Terug naar vers 1.

Mijner moeders ingewand = Sarah, Rebekka, Rachel, maar ook Egypte, dat beschouwd wordt als de moeder van Israël. In zekere zin is de moeder bij de bevalling gestorven. Als eenmaal de nieuwe schepping tevoorschijn komt, dan sterft de moeder, de oude schepping.

De geboorte van de Heere Jezus wordt aangezegd aan Zijn moeder en vader. Van moedersbuik aan was bekend welke rol Hij zou vervullen. Zijn loopbaan was tevoren bepaald met betrekking tot wat Gods wil was. Hoe Hij die loopbaan zou lopen was van tevoren niet bekend. Als het van te voren

bepaald zou zijn (uitverkiezing), dan zou het het lot zijn en zou er totaal geen verantwoordelijkheid aan te pas komen. God leidt immers wel.

God gebruikt de Knecht des HEEREN voor Zijn doel. Daarom wordt van Hem verwacht dat Hij trouw is aan Zijn roeping en de loopbaan loopt die Hem is voorgesteld (Hebr. 12).

En als het over het leven van de gelovigen gaat, dan leidt God hen inderdaad, maar in de Waarheid. Verder zal Hij alles doen medewerken ten goede. Hij heeft geen bedoeling met ons dagelijks leven en bepaalt dat dus ook niet. Alles is toeval. De Heer zegt: 'Doet handeling totdat Ik kom'. Je moet je leven zelf regelen, zelf bepalen wat je wilt en zelf je verantwoordelijkheid nemen. Een kind voert opdrachten uit, maar de zoon bepaalt zelf en neemt de verantwoordelijkheid voor zijn leven.

Men gaat er in de kerk vanuit dat de leden van de gemeente een kudde domme schapen is en dus een leider nodig heeft. Datzelfde doet men in Den Haag. Leiders? Dienaars zouden het moeten zijn; ministers, zoals het woord zegt.

Wij zouden zelf onze verantwoordelijkheid nemen, opdat wij niet meer kinderen zouden zijn. We zouden onderwezen worden in het Woord van God, opdat we niet meer heen en weer bewogen worden door allerlei wind der leer.

Jes. 49: 2   En Hij heeft mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner handen heeft Hij mij bedekt; en Hij heeft mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij mij verborgen.

Zwaard = macht, invloed.

Schaduw Zijner hand = beschermd.

Ze hebben het Woord van God in bewaring gekregen en God beschermt hen.

Zuivere pijl = richting aangeven, maar in essentie onderwijzen. Ergens richting aan geven. Iemand moet het je wijzen.

Iemand tot een zuivere pijl stellen = iemand tot een goede onderwijzer maken.

De Heer geeft richting en later het volk Israël.

Verborgen = als het erop aankomt, komt die pijl eruit en zal hij gebruikt worden.

3   En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israël, door Welken Ik verheerlijkt zal worden.

Is 'Hij' het volk Israël? Ja. Niet de Messias? Natuurlijk wel, want wie geen deel heeft aan de Messias behoort niet tot Israël. De Messias draagt de naam van

Zijn volk. De Heere Jezus Christus heeft als Eerste het recht om de naam Israël te dragen, daarna het gelovig overblijfsel en dat is nu de Gemeente.

In Joh. 17: 4 en 5 bidt de Heere Jezus: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen; En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was'. Hij is tot heerlijkheid van God. Israël was daartoe ook bestemd, maar dat is even anders uitgekapt. Zij lasteren God. Tegenwoordig is God helemaal niet de God van het Joodse volk: Lo-ammi en Lo-ruchama. Zij zullen wel weer Gods volk worden, in de toekomst, maar nu even niet. Zij bewaren namelijk helemaal niet de woorden Gods, zoals Gods volk zou doen. Het Joodse volk was ooit Gods volk, is het nu niet, maar zal het in de toekomst weer zijn. Het volk moest als knecht het land uit.

Hos. 4: 6   Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is; dewijl gij de kennis verworpen hebt, heb Ik ook u verworpen, dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen; dewijl gij de wet uws Gods vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten.

Er staat niet 'uitgeroeid', maar 'stom'. Het volk is tot zwijgen gebracht. Waarom? Omdat het zonder kennis is. Als het geen kennis heeft, heeft het ook niets te zeggen. Het volk heeft namelijk niets te melden. Israël zou een priesterlijk volk zijn, maar als ze de kennis verwerpen, hoe kunnen ze dan nog een priesterlijk volk zijn? En dus zou het Lo-ammi worden. De zoon wilde niet en dus zei de Vader: 'Ga dan maar uit het land!'.
Wat is die kennis dan? De wet van God. Dat zijn niet de voorschriften, maar de onderwijzingen, hoe het nu eenmaal is.
Thora = trouw; dat wat blijft. In het Engels: truth.
Waarheid is waarheid, omdat het blijft. Trouw, waarheid en geloof zijn dezelfde woorden.

Jes. 49: 4   Doch Ik zeide: Ik heb tevergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God.

Deze Knecht heeft wel degelijk gedaan wat Hij moest doen, maar Hij beklagt Zich dat het totaal geen nut heeft gehad. Maar dan: 'De arbeider is zijn loon waardig'. Hij krijgt wel Zijn loon.

5   En nu zegt de HEERE, Die Mij Zich van *moeders* buik af tot een Knecht geformeerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem

wederbrengen zou; maar Israël zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn sterkte zijn.

Wat was dat werk dan? Deze Knecht had Jakob, Israël, moeten verzamelen. Dat werk bestaat niet uitsluitend uit het redden van zondaren. Hoe zou Israël verzameld worden? Men zou terugkeren tot de Heer. Als je Israël dus wilt verzamelen, dan predik je het Woord van God. De Heer heeft dat gedaan, maar het heeft niet gewerkt. Dat werk werd later voortgezet door de discipelen, maar het volk liet zich niet verzamelen. Dat werk was niet op basis van 'no cure, no pay', want de Knecht des HEEREN kreeg Zijn loon.

Verheerlijkt worden = zie Joh. 17.

In het Nieuwe Testament wordt de Gemeente beschouwd als het loon, het erfdeel, het volk, van de Heere Jezus Christus. Hij kreeg dat loon op grond van Zijn werk.

- 6   Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde.

Dat werk had als resultaat zullen hebben het wederbrengen van Israël, maar er is nog een ander aspect aan het plan. Het was namelijk ook de bedoeling dat het Evangelie over de hele wereld zou verbreid worden. En hoewel Israël zich niet liet verzamelen, moet wel even vastgesteld worden dat het Evangelie de hele wereld overgegaan is. De residentie ging van Jeruzalem naar Rome. Maar uiteindelijk natuurlijk naar Brit-am en Barat (de Parthen).

Als je de Heer zoekt, moet je niet naar Jeruzalem gaan, maar naar de Angelsaksen. Daar heeft het Evangelie het meest ingang gevonden. Vroeg of laat kom je dan bij de echte gelovigen terecht. Dat is aan de einden der aarde, aan de havens der zee.

Dat is het resultaat van het dienstwerk van de Heer en daarom ook van het gelovig overblijfsel. Hij is tot Zoon gesteld, maar staat nog steeds in de dienst van Zijn Vader, want Die heeft Hem aangesteld tot Hogepriester. Niet zoals de knecht Mozes, maar als de Zoon. In die functie zou Hij trouw zijn. Hij bewaart het Woord en leidt ons daarin, opdat wij Hem leren kennen. Dat bepaalt onze identiteit en dat zou ons leiden in welke kant wij opgaan, links of rechts. En als je het niet weet, kies dan maar, want dan zullen alle wegen en paden ten goede leiden.

In het Nieuwe Testament wordt de Knecht des HEEREN uit Jesaja dus toegepast op de Heere Jezus.

Luk.2: 27 En hij kwam door den Geest in den tempel. En als de ouders het Kindeken Jezus inbrachten, om naar de gewoonte der wet met Hem te doen;
28 Zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God, en zeide:
29 Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord;
30 Want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien,
31 Die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken;
32 Een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël.

Simeon had de Zaligmaker gezien.

De Woordbrenger wordt aangeduid als het Woord, de Lichtbrenger als het Licht.

Vers 32 is een vrij citaat uit Jes. 42: 6, maar ook uit Jes. 49: 6.

Jes. 42: 6 Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid, en Ik zal *u* bij uw hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen.

Jes. 49: 6 Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden van Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde.

In beide teksten gaat het over hetzelfde.

Luk. 2: 33 En Jozef en Zijn moeder verwonderden zich over hetgeen van Hem gezegd werd.

Jozef wordt natuurlijk genoemd om te verwijzen naar de oudtestamentische geschiedenissen van Jozef, maar speciaal in verband met Jes. 42 en 49. De zaligheid ging van de Joden naar de tien stammen.

Jozef en Maria verwonderden zich niet, omdat ze hoorden dat het Kindeken Jezus de Messias zou zijn, maar ze verwonderden zich over de volgorde der gebeurtenissen zoals ze hier in vers 31 en 32 genoemd worden.

De Zaligmaker is uit Israël, uit het Joodse volk. En al de stammen van Israël zullen het Woord verkondigen in de hele wereld en zo zullen al de volken gezegend worden. Zo kende men de volgorde der gebeurtenissen. Maar Simeon noemt eerst de heidenen en dan pas Israël. Jakobus verwijst naar deze verwisseling in Hand. 15: 14 – 17.

- Hand. 15: 13   En nadat deze zwegen, antwoordde Jakobus, zeggende:
Mannen broeders, hoort mij.
- 14   Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft
bezocht, om uit *hen* een volk aan te nemen door (= voor)
Zijn Naam.
- 15   En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten,
gelijk geschreven is:
- 16   Na dezen zal Ik wederkeren, en weder opbouwen den
tabernakel van David, die vervallen is, en hetgeen
daarvan verbroken is, weder opbouwen, en Ik zal
denzelven weder oprichten;
- 17   Opdat de overblijvende mensen den Heere zoeken, en al
de heidenen, over welken Mijn Naam aangeroepen is,
spreekt de Heere, Die dit alles doet.

De heidenen, de tien stammen, zouden eerst tot geloof komen. En als Israël tot bekering komt, dan verschijnt de Messias en richt Hij Zijn Koninkrijk op. Maar de zaligheid gaat eerst naar de heidenen, omdat Israël (het Joodse volk) zijn kans heeft gehad, maar die niet gegrepen heeft.

Eens zal het Joodse volk in Jeruzalem officieel de Naam des Heeren aanroepen en tot bekering komen; op die dag zal de Heer Zijn voeten op de Olijfberg zetten. Dat is in de toekomst, aan het einde van de 70^e week van Daniël. Maar nu, in onze dagen, zijn de rollen omgedraaid en gaat de zaligheid niet naar de Joden, maar naar de heidenen. Wat in Jes. 42 en 49 wellicht niet duidelijk is, wordt hier in Luk. 2 en Hand. 15 wel duidelijk.

In Hand. 13 zijn Bárnabas en Paulus op zendingsreis. Het was de zendingsreis van Bárnabas en Paulus ging met hem mee.

De namen van beide zendelingen worden verwisseld: Bárnabas heette eigenlijk Jozef, maar wordt nu Bárnabas genoemd; Jozef mag je even zien, maar dan verdwijnt hij weer (God doet een werk in het verborgene). Paulus heette voorheen Saulus en wordt nu Paulus genoemd = kleintje.

Zij kwamen in Antiochië en kregen de gelegenheid om in de synagoge te spreken. Paulus sprak over de geschiedenis van Israël, wat God allemaal gedaan heeft en hoe Israël daarop reageerde.

Ze spraken dus tot de Joden, want ze waren immers in de synagoge. De heidenen kregen echter lucht van die toespraak en vroegen of zij er de volgende keer ook bij mochten zijn, om te horen wat Paulus te zeggen heeft. Dit had gevolgen voor de houding van de Joden.

Hand. 13: 44   En op den volgenden sabbat kwam bijna de gehele stad samen, om het Woord Gods te horen.
45   Doch de Joden, de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en wederspraken, hetgeen van Paulus gezegd werd, wedersprekende en lasterende.

Nijdigheid = nijd = afgunst.

Het is algemeen bekend dat de Joden bepaalde wetten hebben die alleen voor henzelf gelden, zoals onderling geen rente vragen, maar aan de heidenen wel. Zij beschouwen zichzelf als een apart volk. En hoewel de Joden in de afgelopen 2000 jaar moeite gehad hebben met hun eigen identiteit, bestaat er toch nog altijd dat Joodse volk. Ook nu beschouwen ze zich nog als apart. Als iets bestemd is voor iedereen, dan hoeven ze het dus niet. Zo ook hier. Ze werden nijdig, afgunstig, want het zou eigenlijk alleen voor hen bestemd moeten zijn. Daarom wederspraken ze Paulus.

Maar de Heer had het al door de mond van Mozes gezegd: 'Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgeen geen God is; zij hebben Mij tot toorn verwekt door hun ijdelheden; Ik dan zal hen tot ijver (jaloersheid) verwekken door diegenen, die geen volk zijn; door een dwaas volk zal Ik hen tot toorn verwekken (Deut. 32: 21 en door Paulus aangehaald in Rom. 10: 19).

Het Joodse volk wedersprak Paulus niet op die eerste sabbat, maar nu ineens, nu het voor iedereen bestemd is, hoeven zij het niet meer. De volgorde van prediking is wel goed. Die gaat eerst naar de Joden, maar daarna ook naar de heidenen.

46   Maar Paulus en Bárnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Zij spraken met vrijmoedigheid. Dus spraken ze over de verborgenheid. Waarom was het nodig dat het Woord Gods eerst tot de Joden gesproken zou worden? Als het over niets anders gaat dan over de persoonlijke zaligheid van ieder mens, dan was dat natuurlijk helemaal niet nodig. Die zaligheid is immers voor eenieder die gelooft. Maar God had beloften gedaan en dus

moest het Woord Gods eerst aan de Joden, de eigen stam van de Messias, gepredikt worden en dan aan de overige stammen van Israël en de heidenen. Paulus bezocht daarom ook, overal waar hij kwam, eerst de synagogen. Als apostel der heidenen (heidense apostel) verkondigde hij eerst het Evangelie aan de Joden en pas daarna aan de heidenen. Maar Petrus heeft de deur opengezet in de prediking aan de heidenen (zie Hand. 15 het eerste gedeelte).

Nademaal = nadat duidelijk was dat de Joden het Evangelie niet wilden, keerden Paulus en Bárnabas zich tot de heidenen, in overeenstemming met Gods plan:

- 47   Want alzo heeft ons de Heere geboden, *zeggende*: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde.

Hier wordt uitgelegd wat in Jes. 42 en 49 gezegd wordt. Omdat het Joodse volk de zaligheid verwerpt, gaat het naar de heidenen.

Paulus past deze verzen toe op zichzelf.

U = Paulus.

God heeft hem gesteld tot licht der heidenen.

Die hoofdstukken in Jesaja spreken dus zeker ook over deze tegenwoordige tijd. De knecht des HEEREN is hier Paulus, maar als navolgers van Paulus zijn wij dat ook.

Israël is het uitverkoren volk van God. Niet om zalig te worden, maar om God te dienen. Het volk moet dus eerst tot geloof komen.

Wij zijn het uitverkoren volk van God en bij ons, de Gemeente, wordt Zijn Woord bewaard. En dus behoort dat Woord nu aan de Joden gepredikt te worden. De knecht des HEEREN is in de praktijk degene die de verantwoordelijkheid neemt om Gods Woord te bewaren.

- Matt. 25: 45   Wie is dan de getrouwen voorzichtige dienstknecht, denwelken zijn heer over zijn dienstknechten gezet heeft, om hunlieden *hun* voedsel te geven te rechter tijd?
- 46   Zalig is die dienstknecht, welken zijn heer, komende, zal vinden alzo doende.
- 47   Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem zal zetten over al zijn goederen.
- 48   Maar zo die kwade dienstknecht in zijn hart zou zeggen: Mijn heer vertoeft te komen;
- 49   En zou beginnen *zijn* mededienstknechten te slaan, en te eten en te drinken met de dronkaards;

- 50 Zo zal de heer van dezen dienstknecht komen ten dage, in
welken hij *hem* niet verwacht, en ter ure, die hij niet
weet;
- 51 En zal hem afscheiden, en zijn deel zetten met de
geveinsden; daar zal weinig zijn en knersing der tanden.

Wie is die goede en getrouwe dienstknecht? De Jehova's getuigen beschouwen zichzelf als organisatie als die goede en getrouwe dienstknecht. Er wordt hier geen antwoord gegeven op de vraag wie die goede en getrouwe dienstknecht is, maar er wordt een oproep gedaan je verantwoordelijkheid te nemen. Jij zou die dienstknecht kunnen zijn als je bereid bent uit die verantwoordelijkheid te leven.

De Zoon, de Koning

- Hand. 13: 26 Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams,
en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer
zaligheid gezonden.
- 27 Want die te Jeruzalem wonen, en hun oversten, Dezen
niet kennende, hebben ook de stemmen der profeten, die
op elken sabbatdag gelezen worden, *Hem* veroordelende,
vervuld;
- 28 En geen oorzaak des doods vindende, hebben zij van
Pilatus begeerd, dat Hij zou gedood worden.
- 29 En als zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven
was, namen zij *Hem* af van het hout, en legden *Hem* in
het graf.

Er stond Hem niets meer in de weg om de Messias te worden. Hij is bij de rijke (Jozef) in het graf geweest. In de hof, net als de eerste Adam. En toen God in Gen. 1: 26 zei: 'Laat ons Adam maken', verscheen de echte Adam pas in de hof van Jozef.

- 30 Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt;
- 31 Welke gezien is geweest, vele dagen lang, van degenen,
die met Hem opgekomen waren van Galiléa tot
Jeruzalem, die Zijn getuigen zijn bij het volk.

Dat zijn in ieder geval Zijn discipelen. Zij hebben Hem geïdentificeerd als de Heer (zie ook 1 Kor. 15: 3 – 8).

Of het technisch mogelijk is om uit de doden op te staan, maakt helemaal niet uit, er zijn getuigen van.

Getuigen = wat we hebben waargenomen, daar spreken we van.

- 32 En wij verkondigen u de belofte, die tot de vaderen geschied is, dat *namelijk* God dezelve vervuld heeft aan ons, hun kinderen, als Hij Jezus verwekt heeft.

Verwekken = opstanding. Dat staat er ook twee verzen verder: 'En dat Hij Hem uit de doden heeft opgewekt'.

God had beloofd dat Hij de Messias zou zenden. Hier, bij Zijn opstanding, wordt de Knecht tot Zoon gesteld.

- 33 Gelijk ook in den tweeden psalm geschreven staat: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.

Generenen = verwekken = opstanding uit de doden = tot Zoon stellen.

Deze dingen gebeurden namelijk bij de opstanding van de Heere Jezus Christus en niet bij Zijn geboorte in Bethlehem. Alle bijzonderheden bij de geboorte van de Heere Jezus zijn beelden van Zijn opstanding uit de doden. God wekte Hem op uit de doden. De dood heerst nu niet meer over Hem en Hij zal niet meer tot verderving keren. God heeft Zijn Zoon opgewekt en tot Zoon gesteld, nadat Hij eerst Dienstknecht geweest was.

- Rom. 1: 1 Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een
2 geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,
(Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften)

Evangelie is alleen Evangelie als het van tevoren beloofd was: het verwachte Evangelie, of wel het verwachte Nieuwe Verbond.

- 3 Van Zijn Zoon, (Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees;

Als dit niet zo was, dan kon de Heere Jezus onmogelijk de Messias zijn (zie weer 2 Sam. 7). Christus is de Zoon van God, maar ook de Zoon van David. Hij werd de Zoon van God bij Zijn opstanding.

- 4 Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden), *namelijk* Jezus Christus, onzen Heere:

'Die krachtelijk **bewezen** is te zijn'. In de grondtekst staat: horizo = geordineerd. Hij is aangesteld om te zijn de Zoon van God. Dat is een functie waarvoor je aangesteld wordt. De Knecht des HEEREN wordt na bewezen diensten aangesteld tot Zoon, tot Erfgenaam.

Geest der heiligmaking = de Heilige Geest. Op grond van Zijn eeuwig leven is Hij de Zoon. Deze is Gods Knecht, want Hij heeft Zijn Geest op Hem gelegd. Vergelijk met Jes. 42: 1; Matt. 3: 17; Matt. 12: 18; 2 Petr. 1: 17.

Hier wordt de Knecht de Zoon.

Wij die in Hem geloven ontvangen eeuwig leven. Wij dienen Hem en lopen Hem na. En als wij onze loopbaan lopen, dan ontvangen ook wij een positie aan de rechterhand Gods. Daarvoor zouden we afleggen de vorige mens en de nieuwe mens aandoen.

Rom. 4: 25   Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Deze gedachte wordt daarna uiteengezet. Hij heeft inderdaad onze krankheden op Zich genomen en gedragen (Jes. 53).

Maar dat Hij is overgeleverd om onze zonden, wil nog niet zeggen dat wij daarmee gerechtvaardigd zijn. Immers:

2 Kor. 5: 15   Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn.

Indien Eén voor allen gestorven is, dan zijn niet allen behouden of zalig geworden, maar allen zijn dan gestorven. Alle mensen zijn dus voor God dood en dat is ook de reden waarom Hij er niet naar omkijkt. Voordeel daarvan is dat Hij onze zonden ons ook niet toerekent.

Dat Hij leeft is ter wille van de gelovigen, want bovenstaand vers vervolgt met:

En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is.

Hij leeft dus ter wille van de gelovigen. Het Evangelie wordt aan dode mensen gepredikt. Die prediking is niet dat Hij voor ons gestorven is, maar dat Hij leeft! En in Hem en door Hem hebben wij ook het leven.

Wij zijn wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, namelijk door het levende en eeuwig blijvende Woord van God (1 Petr. 1: 23). Ef. 2: 6 zegt dat Hij ons mede levend gemaakt heeft (mede opgewekt) en ons mede gezet heeft in de hemel in Christus Jezus. Dat is een verwijzing naar Psalm 110. Wij zijn de rust ingegaan en gezet aan Gods rechterhand.

Geloof in de opstanding is essentieel. Als Hij niet is opgewekt, dan is Hij ook niet de Messias en zijn wij de ellendigste van alle mensen (1 Kor. 15: 13 – 19). Dan heb je hoop, maar volkomen ten onrechte.

Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Rom. 5: 1   Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus;

Je krijgt alleen deel aan Christus door geloof.

2   Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Door het geloof.

Wij staan in de genade. Dat is onze positie; en we hebben de toegang tot deze genade. Er was eens een man die naar Australië emigreerde. Hij had geen geld bij zich om eten te kunnen kopen, maar een koffer vol met appels en noten. Zo nam hij elke dag een appel en een noot om gedurende de reis in leven te blijven. Op de laatste avond van de reis was er een groot afscheidsdiner. Iedereen werd uitgenodigd. Toen de man echter niet ging, werd hem gevraagd waarom niet. Zijn antwoord was dat hij daarvoor geen geld had. 'Maar heb je dan geen ticket? Daarop staat "all inclusive".' De beste man had nooit gelezen wat er op z'n ticket stond en daardoor de hele reis op een houtje gebeten.

Wij staan echter in de genade en zouden daaruit leven, niet uit de wet. Als je de Heer wilt dienen, dan word je op één of andere wijze gedwongen een beroep te doen op die genade.

Voordat de Heer je gebruikt, moet je waarschijnlijk eerst een heleboel leren. Ook dat het niet van jezelf kan komen, maar dat je overgeleverd bent aan Zijn genade. Wij deugen niet en de kracht van Gods genade wordt in zwakheid volbracht.

Wij staan dus in die genade. Dat brengt met zich mee dat we bepaalde dingen doen en laten, maar daar gaat het niet om.

We leven van wat God ons geeft en roemen in de toekomst. Ondertussen nemen wij onze dienende positie in, met de hoop op de heerlijkheid die ons te wachten staat.

5   En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.

Wij zijn met Hem verbonden en overgeleverd aan Zijn zorg. Dat is wat liefde is. Hij doet wat voor ons. Als de liefde Gods in onze harten is uitgestort, dan betekent dit dat Hij voor ons zorgt. Wij hebben het onderpand ontvangen, namelijk de Heilige Geest. Die Geest brengt ons naar de heerlijkheid.

Rom. 8: 14   Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen (zonen) Gods.

Niet kinderen, maar zonen. In de grondtekst staat 'huyos' = zonen. Wij worden beschouwd als zonen en zijn onderweg naar onze aanstelling tot zonen. Onderweg daar naartoe leren we verantwoordelijkheid dragen.

Gal. 5: 18   Maar indien gij door den Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet.

Het is óf de wet, óf geleid worden door de Heilige Geest. Het is het één of het ander. Hij leidt je buiten de wet om naar zoonstelling. Blijf je onder de wet, dan blijf je ook een kind.

Rom. 6: 3   Of weet gij niet, dat zovelen wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?

De duivel is nogal arglistig en brengt listiglijk tot dwaling. En ja, daar lezen we over de doop en meteen barst er een discussie los over wat dat is en of het moet en hoe enzovoort. Maar het gaat hier helemaal niet over doop in water, maar over doop in Christus.

Dopen = vereenzelvigen met. In Hem ondergedompeld worden, deel aan Hem krijgen, één worden met Hem, één plant worden met Hem. Zie ook 1 Kor. 10: 1 – 4).

Men krijgt dus deel aan de identiteit van Christus en die identiteit wordt in hoge mate bepaald door wat Hij gedaan heeft en wat Hij doet. Dat vormt Hem. Hij kwam op aarde en liep Z'n loopbaan in trouw en geloof, met als gevolg dat Hij gekruisigd werd, met als gevolg dat Hij werd opgewekt uit de doden. En wij zijn één met Hem geworden. Hier staat: 'Weet je dat dan niet?'

4   Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

Wij zijn met Hem opgewekt en daarmee nieuwe schepselen geworden. Het oude geldt niet meer, maar we zouden juist integendeel het nieuwe leven leven. De vraag is wat dat nieuwe leven gaat doen.

- 5   Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn *in de gelijkmaking Zijner* opstanding;

Eén plant = samengegroeid zijn met.

‘Zullen’ = grammaticaal gezien toekomstige tijd, maar ‘zullen’ is ook ‘oorzaak en gevolg’. Wij zijn met Hem opgestaan. Dat moet wel zo zijn. Omdat het één zo is, is het ander ook zo.

Dat opstandingsleven moet geleefd worden. Onder de wet? Nou, Christus leeft in ons en heeft de wet vervuld. Zullen wij Hem dan onder de wet brengen en opnieuw kruisigen?

- 6   Dit wetende, dat onze oude mens met *Hem* gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

Wij zouden niet opnieuw de zonde dienen.

Wet = eerste beginselen der wereld. Je wordt als kind meteen onder de wetten van je ouders geplaatst. Je weet niet beter. En dat schijnt je opvoeding te zijn die je je hele leven blijft achtervolgen.

Maar als je geen wet hebt, wat moet je dan? Hoe doen mensen dat die midden op de prairie wonen? Onder welke wetten leven zij? Die zijn daar niet. Zij kunnen het dus allemaal zelf bepalen. Dus, hoezo zondags twee keer naar de kerk? Er is daar helemaal geen kerk. Je staat dan in de vrijheid en moet er maar iets van zien te maken.

Wij behoren niet tot die wereld waar de eerste beginselen der wereld gelden, want we zijn buiten de legerplaats gesteld. Daar zijn we aan onszelf overgeleverd. Alleen onze Heer ziet op ons toe. De verantwoordelijkheid voor ons leven ligt bij ons en dat moeten we onderweg naar huis leren te hanteren. De Heer zegt: Red je!’. Natuurlijk krijg je wel wat instructies mee, maar in de regel geldt dat je maar moet zien en zelf je keuzes moet bepalen. En als je het dan niet weet, kies dan maar een afslag. Als het de verkeerde blijkt te zijn, loopt de weg vanzelf dood en moet je helemaal terug. Maar je hebt dan in ieder geval wel geleerd hoe het niet moet.

Paulus heeft een groot deel van zijn leven geijverd voor de wet. Hij was een hotemetoot. Hij was voortvarend in de leer van zijn vaders, maar werd uiteindelijk door de Heer gestopt. Toen stelde hij de goede vraag: ‘Wie zijt Gij?’. Ja, hij wist wel hoe de Heer heette, maar niet Wie Hij was en wat Hij deed.

Dwight Moody, een Amerikaans evangelist uit de 19^e eeuw, zei dat de wet is als een spiegel. Je kunt je onreinheid erin zien, maar je kunt je er niet in wassen. Maar als je in de spiegel kijkt zou je niet jezelf zien, maar de Heer. Je bent een dienstknecht van God en hebt geen wet. Wat moet je dan met je leven? Wat moet je dan met je normen en waarden; waar haal je die vandaan? Nou ja, in de Bijbel staat dat de wet niet over ons zou heersen en de zonde ook niet. Wij zijn gestorven en vrij van de wet. We hebben ook geen behoefte aan geestelijke leiders, want de Heilige Geest zou ons leiden. Die leidt ons in heel de Waarheid. Dat is het werk van de Hogepriester. Hij maakt de Waarheid bekend.

Joh. 8: 31   Jezus dan zeide tot de Joden, die *in* Hem geloofden:
   Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zo zijt gij waarlijk
   Mijn discipelen;
   32   En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u
   vrijmaken.

Je moet die waarheid wel eerst leren aanvaarden, net als kinderen. Een kenmerk van kinderen is dat ze alles geloven. Dat verandert snel en dan gaan ze vragen stellen: 'Klopt het wel dat God gesproken heeft?'

Maar als je de waarheid begrijpt, dan ben je vrij. De Prediker zegt dat de aarde blijft staan en dat alles maar door blijft gaan en dat alles wat komt al geweest blijkt te zijn en dat men probeert recht te maken wat krom is enzovoort. Het gaat op en neer en heen en weer. En na zonschijn komt regen. Dat heeft God zo gemaakt, opdat de mens zijn hoop niet op de toekomst zou stellen. Het leven is als een kermis: het kost je een hoop geld en je wordt er kotsmisselijk van. Maar de Heer zegt: 'Kom er maar uit'.

Alle dingen zijn nu eenmaal zo en de geschiedenis herhaalt zich. Maar zodra je dit soort dingen weet, dan leef je niet meer in de wereld. Als je een paar generaties hebt zien komen en gaan en hebt gezien dat het met de wereld toch niet beter wordt, dan sta je ernaast. Dan ben je waarschijnlijk ook vrij en hebt hier dus ook niets meer te zoeken. Mensen die zo in het leven staan, zijn vaak levensmoe en voor hen hoeft het dan ook niet meer zo nodig.

Vermeerdering van kennis is vermeerdering van smart.

Je zou er ook uitstappen en de Heer dienen. Al die problematiek in de wereld is altijd mode, waan van de dag. Wie heeft het tegenwoordig nog over het gat in de ozonlaag, over zure regen? Nu is het CO₂ en de opwarming van de aarde en wij kunnen er niet al teveel tegen inbrengen, want we zouden ons een beetje netjes gedragen als Christen.

Maar verder is het gewoon platvloerse onzin. Laat de doden de doden maar begraven. De Heer laat weten dat Hij het wel oplost en dat Hij jou en mij

daarvoor wil gebruiken. Niet nu, maar wanneer Hij dat wil, in de toekomst. In de tussentijd zouden wij ons door de Geest laten leiden.

Rom. 8: 14   Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn zonen Gods.
15   Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen (= huiiothesia = zoonstelling), door Welken wij roepen: Abba, Vader!

De Geest zou ons daar brengen.

Abba = daarmee wordt het Hebreeuwse begrip met betrekking tot het erfrecht benadrukt.

Wij noemen Hem Vader, niet omdat we kinderen van Hem zijn, maar omdat Hij ons naar de erfenis zal leiden.

De Gemeente is een volk voor Zijn Naam. Onze roeping is dat wij koningen en priesters zijn. Dat is onze positie en die zouden we ons ter harte nemen. De eindbestemming is bepalend voor ons leven. De wereld weet niets over die eindbestemming en daarom kiezen ze maar wat. Maar de mens heeft geen doel. Ja, men wil naar een betere toekomst, maar hoe moet dat als je geen toekomst hebt?

Het gaat erom dat als je terugkijkt op je leven of het de moeite waard is geweest. Heb je de Heer gediend? Heb je dat nieuwe leven geleefd? Hoe onze levens er ook uitzien, we zijn in ieder geval onderweg naar Zijn troon en naar onze zoonstelling.

Wet is voor kinderen, volwassenen dragen hun eigen verantwoordelijkheid. Dat leert ons de Geest. Overal waar bij kinderen Gods de wet gelezen wordt, daar wordt de werking van de Geest geweerd en onderschat. Zijn Woord is heus sterker dan onze eigen woorden.

Geest der dienstbaarheid = Geest der slavernij.

16   Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Dezelve Geest = de Geest Zelf.

Hier wordt gesproken over wat wij officieel, de jure, zijn. Zolang we nog vlees en bloed zijn zullen we niet erven en zijn we kinderen. Maar God beschouwt ons wel als zonen. Het grootste deel van ons leven worden we geacht

volwassen te zijn. We zouden komen tot die volmaakte man, maar officieel zijn we nog kinderen en zouden leren hoe we ons zouden gedragen. Datzelfde gold voor de Heere Jezus. Hoe volwassen Hij ook was, Hij werd pas in Zijn opstanding tot Zoon gesteld. Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk niet beërven. We zijn nog ondergeschikt, dienstknechten.

17 En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van (met) Christus; zo wij anders met *hem* lijden, opdat wij ook met *Hem* verheerlijkt worden.

Erfgenamen = ziende op de toekomst en daarom worden we als erfgenamen beschouwd. Als Christus Erfgenaam is, dan zijn wij dus mede-erfgenamen met Hem. Voor zover wij met Hem lijden, zullen wij met Hem verheerlijkt worden. De weg van heerlijkheid gaat via lijden.

In de geschiedenis hebben ongeveer 6 miljoen christenen hun leven met de dood moeten bekopen. Maar lijden hoeft niet zo'n zware betekenis te hebben, want als men lijdt met een 'lange ij', dan neemt een ander de leiding over. We noemen dat passie.

Aan passie ga je niet dood, maar het kan wel zeer doen. Je wordt gedreven door iets of iemand. Passie kan ook bevrediging geven, omdat de mens in wezen een dienstknecht is. Hij moet iets hebben om voor te leven. Hij moet iets te dienen hebben. De Heer heeft ook de gestalte van een Dienstknecht aangenomen. Je kunt Hem dienen of een ander. Je dient de ene Heer of een andere, maar dienen doe je!

Passie = lijdzaamheid = niet geduld, maar met geestdrift, met volledige inzet. Als je je ergens voor inzet, kost dat vaak moeite en pijn, maar je vindt je bevrediging erin. De bedoeling is dat wij met lijdzaamheid, met passie, onze loopbaan zouden lopen die ons is voorgesteld (Hebr. 12). De Heer ging door tot het bittere einde en Hij werd verheerlijkt. Van ons wordt hetzelfde verwacht. Niet alleen behouden, maar ook juist die loopbaan lopen. Dat betekent niet dat je in de hemel komt, maar dat je zult promoveren. Je krijgt er gruwelijk spijt van als je die loopbaan niet loopt. Dan komt er een vreselijk oordeel over je werk en moet je het in de eeuwigheid zonder kleed stellen. De werken worden in het vuur gegooid en dan maar hopen dat er nog wat goud, zilver en kostelijke stenen bij zijn; die goede werken, die God heeft voorbereid.

1 Kor. 15: 50 Doch dit zeg ik, broeders, dat vlees en bloed het Koninkrijk Gods niet beërven kunnen, en de verderfelijheid beërft de onverderfelijheid niet.

Ze gaan er wel in, maar erven niets.

- 51 Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden;
- 52 In een punt des *tijds*, in een ogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de doden zullen oververderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden.
- 53 Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aan doen, en dit sterfelijke *moet* onsterfelijkheid aandoen.
- 54 En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.

Dit hele hoofdstuk gaat over de lichamelijke opstanding. Die moet er ook komen, want anders zouden we niet erven.

- 58 Zo dan, mijn geliefde broeders! Zijt standvastig, onbewegelijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere.

Waar wij Hem dienen, bij voorkeur standvastig en onbewegelijk, daar zullen wij de erfenis ontvangen die God voor ons bewaart in de Hemel.

Daartoe zijn wij geroepen. Daarvoor zijn wij wedergeboren geworden en moeten een loopbaan lopen, opgroeien. Dan zullen we in de toekomst een min of meer verheerlijkt lichaam krijgen.

Wij zijn zalig geworden, niet uit werken, maar tot goede werken (Ef. 2: 8 - 10). Dat is een weg, te gaan in vrijheid: 'Doet handeling totdat Ik kom'. Maak er wat van en bij de openbaring voor de rechterstoel van Christus zal duidelijk worden wat wij ervan gemaakt hebben.

Terug naar Rom. 8.

Wij zouden net als Christus onze loopbaan lopen en zien op ons 'Rolmodel'. Hij heeft Zijn loopbaan volbracht en is gezeten aan de rechterhand van God.

- Rom. 8: 18 Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.

Ik houd het daarvoor = logizomai = ik reken.

Die beloofde heerlijkheid is zeer de moeite waard.

19   Want het schepsel, *als* met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen (zonen) Gods.

Opgestoken hoofde = reikhalzend.

Kinderen Gods = Zonen Gods.

God doet niets aan de hele schepping. Hij *zál* er wat aan doen, maar pas bij de openbaring der zonen Gods. Zolang wij hier zijn doet Hij er dus niets aan, want wij zijn die zonen Gods, Zijn loon, Zijn raad van oudsten, Zijn volk, Zijn Gemeente, Zijn lichaam. Dan zal het complete werk van Christus getoond worden aan de wereld. En dan zullen wij deel hebben aan Zijn werk, als koningen. De heerlijkheid aan ons zal geopenbaard worden aan de wereld. Dat is die heerlijkheid uit vers 18.

Zoals de Heer kwam in Zijn eerste komst, zo zal Hij ook in Zijn tweede komst verschijnen. De engelen bij Zijn geboorte in Bethlehem, die het 'Ere zij God' zingen, zijn een beeld van de Gemeente. Als Hij straks in Zijn wederkomst verschijnt, dan zal de Gemeente met Hem in heerlijkheid verschijnen.

Christus en de Gemeente zijn voor de wereld officieel verborgen. De Heer stond op uit de dood en verdween. Hij is alleen in het verborgene verschenen en ook alleen aan hen die van Galiléa waren.

Niemand hoeft de dupe van Zijn verberging te zijn, want als iemand Hem zoekt, dan zal hij Hem heus vinden.

De wereld moet wachten (zie Hand. 15) en pas in de toekomst gaat het met de wereld verder. Straks staan alle landen en volken van belang weer op de kaart en gaat het na de opname van de Gemeente weer verder.

Er moet iets veranderen. De wereld kijkt er reikhalzend naar uit. Er moet één wereld, één rijk, één munt, één leider, één godsdienst, komen. Niet alleen uit machtswellust, maar ook uit idealisme. Dat zal met wapengeweld moeten gebeuren. Bij de Heer ook. Als Hij straks Zijn Koninkrijk op aarde zal vestigen, zal dat heus niet zonder slag of stoot gaan. Aan de andere kant is er natuurlijk de prediking van het Evangelie. Maar pas na de opname van de Gemeente is het die tijd (zie Psalm 2: 'Eis van Mij...').

Tot nu toe heeft Hij Zijn wraak/toorn gelaten voor wat het is en is lankmoedig over deze wereld. Tot op zekere hoogte heeft Hij Zijn heerlijkheid nog terzijde geschoven, maar er komt een tijd dat daar verandering in komt.

20   Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het *der ijdelheid* onderworpen heeft;

- 21 Op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods.
- 22 Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen *als* in barensood is tot nu toe.

Alles in de wereld is zinloos. Het lijkt vaak heel wat, maar het leidt tot niets. Twee wereldoorlogen en nog heeft men er niets van geleerd. Alles is aan de ijdelheid onderworpen. De wereld is aan God onderworpen en Hij doet er niets aan. Is Hem dat kwalijk te nemen? Want waar blijft die belofte van de toekomst? Het komt echt wel terecht. De Heer is lankmoedig, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen (2 Petr. 3: 9). Nu bouwt Hij de Gemeente. Daarom is elke dag die ons gegeven is het waard om Hem te dienen. Dan zal Hij voor ons zorgen. Je daaraan overgeven is een daad van geloof.

Wie wil de Heer dienen? Dat is de essentie van het christelijke leven. Wij komen tot Hem en ontvangen eeuwig leven. Vervolgens zijn wij Zijn eigendom en dus zouden we ook in dienst behoren te staan van onze Eigenaar. Ook terwijl je werkt voor de kost kun je de Heer dienen, door het met passie te doen.

Als de Heer roept, voor welk werk dan ook, dan ben je er! Of dan behoort je er te zijn. Hij roept, niet maar een enkeling, maar Hij roept ons allemaal. Wij zijn verantwoordelijk voor het betrachten van de waarheid. Dat betekent dat we die waarheid koesteren en ons eigen maken en aan anderen prediken. Daarbij hoef je geen paalen voor de zwijnen te werpen.

Verbetering van de samenleving is volstrekt on-Bijbels. Wij hebben een andere verantwoordelijkheid: anderen te wijzen op de overwinning die er is in Christus. Ondertussen wacht die wereld op de openbaarwording van de zonen Gods.

- 23 En niet alleen *dit*, maar ook wijzelf, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelve, *zeg ik*, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen (zoonstelling), *namelijk* de verlossing onzes lichaams.

Wij zijn geworden tot eerstelingen, omdat we de eersten zijn sinds de opstanding van Christus.

Zuchten = kreunen.

Wij verwachten de zoonstelling, namelijk de verlossing van ons lichaam. Wij zijn in hope zalig geworden!.

24   Want wij zijn in hope zalig geworden. De hoop nu, die gezien wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?

Wij staan op de beloften van God. We hebben een geweldige toekomst, die vastligt. Nu moeten we zelf onze eigen levens leven en straks moeten we zelf verantwoording afleggen over dat leven en kunnen we die niet afschuiven op een ander. Zelfs al kun je bewijzen dat het de schuld van een ander is. Jij moet het oplossen, want het is jouw verantwoordelijkheid. Als iets je hindert, hou er dan mee op. Als je van jezelf zegt dat je niet deugt, is dat een excuus om de Heer niet te dienen. Maar er is geen reden om de Heer niet te dienen. Als de Heer roept, dan ga je. Dan is je bekwaamheid niet uit jezelf, maar uit God. Hij trekt zondaren uit de modder en zet ze aan Zijn rechterhand. Dat vermag de genade Gods (Ef. 2: 6): het verachte, onedele. Zo wordt gedemonstreerd wat Gods genade vermag.

Paulus had ook zo z'n problemen. Hij zag er zo enorm tegenop om de verborgenheid aan de Korinthiërs te prediken, dat hij er drie keer voor tot God bad. Maar God zei: 'Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht' (2 Kor. 12: 9).

De Heer heeft Paulus lang laten zoeken, zodat het hem duidelijk was dat hij in z'n eigen kracht nergens kwam. Vandaar dat hij ook Paulus werd = kleintje. (Neem mij, breek mij, vul mij). Als je van jezelf niet nederig genoeg bent, dan moet je gebroken worden. Pas dan ben je zwak, maar machtig, want pas dan kan de Heer Zijn werk doen. Als we ons bewust zijn van onze afhankelijkheid van Hem, pas dan kan Hij ons gebruiken.

Je komt bij Hem aan als een hol vat. Dat vat vult de Heer en of je nu klein of groot bent, vol is vol. Je wordt geacht te weten wat je wel en wat je niet kunt doen; dat is volwassenheid. En vervolgens op de Heer vertrouwen. Hij geeft ons alles wat tot het leven en de Godzaligheid behoort. Als je echt uit de hand van God leeft, dan kun je ook voor elkaar zorgen. Wat je ook uitdeelt, je komt nooit tekort. Het enige wat je echt bezit is wijsheid. Dat kun je uitdelen zonder het kwijt te raken. Amen.